

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

21 декември 2023 година*

Съдържание

I.	Обстоятелства, предхождащи спора	4
A.	ISU	4
Б.	Правната уредба, приета от ISU	5
1.	Правилата за предварително разрешение	5
2.	Правилата за допустимост	6
В.	Административното производство и спорното решение	7
Г.	Производството по обжалване пред Общия съд и обжалваното съдебно решение	9
II.	Искания на страните	11
III.	По жалбата пред Съда	11
A.	По първото основание	12
1.	Доводи на страните	12
а)	По първата част	13
б)	По втората част	14
в)	По третата част	15
2.	Съображения на Съда	17
а)	По приложимостта на член 101 ДФЕС към спорта като икономическа дейност	17
б)	По член 101, параграф 1 ДФЕС	18

* Език на производството: английски.

1) По квалификацията, че е налице поведение, което има за своя „цел“ или за „резултат“ предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС	19
i) По квалификацията, че е налице поведение, което има за „цел“ предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС	19
ii) По квалификацията, че е налице поведение, което има за „резултат“ предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията	21
2) По възможността да се приеме, че някои конкретни действия не попадат в обхвата на член 101, параграф 1 ДФЕС	21
в) По установеното в конкретния случай нарушение	22
г) По наличието в конкретния случай на поведение, което има за „цел“ ограничаването на конкуренцията	24
1) По приложимостта към случая на съдебната практика, произтичаща от решения от 1 юли 2008 г., МОТОВЕ (С-49/07, ЕУ:С:2008:376), и от 28 февруари 2013 г., Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas (С-1/12, ЕУ:С:2013:127)	24
2) По квалификацията на разглежданото в случая поведение	26
Б. По второто основание	29
1. Доводи на страните	29
2. Съображения на Съда	30
IV. По насрещната жалба	31
А. По първото основание	31
1. Доводи на страните	31
2. Съображения на Съда	34
а) По допустимостта и относимостта на основаниято	34
б) По същество	35
Б. По второто основание	40
1. Съображения на страните	40
2. Съображения на Съда	40
V. По жалбата по дело Т-93/18	41
А. Доводи на страните	41

Б. Съображения на Съда	42
VI. По съдебните разносики	43

„Обжалване — Конкуренция — Правна уредба, приета от международна спортна федерация — Пързаляне с кънки — Частноправен субект, който разполага с правомощия за регулиране, контрол, приемане на решения и налагане на санкции — Правила, свързани с предварителното разрешаване на състезания, участието на спортисти в тях и уреждането по арбитражен ред на спорове — Едновременно извършване на икономическа дейност — Организиране и използване с търговска цел на състезания — Член 101, параграф 1 ДФЕС — Решение на сдружение на предприятия, което нарушава конкуренцията — Понятия за антиконкурентна цел и за антиконкурентен резултат — Обосноваване — Условия“

По дело С-124/21 Р,

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 26 февруари 2021 г.,

International Skating Union, установена в Лозана (Швейцария), за която се явява от J.-F. Bellis, avocat,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Европейска комисия, за която се явява G. Meessen, F. van Schaik, H. van Vliet и C. Zois, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

Mark Jan Hendrik Tuitert, с местожителство в Хогмад (Нидерландия),

Niels Kerstholt, с местожителство в Зейст (Нидерландия),

European Elite Athletes Association, установена в Амстердам (Нидерландия), за която се явяват B. J. H. Braeken, T. C. Hieselaar и X. Y. G. Versteeg, advocaten,

встъпили страни в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: К. Lenaerts, председател, L. Bay Larsen, заместник-председател, Ал. Арабаджиев, А. Prechal, К. Jürimäe и О. Spineanu-Matei, председатели на състави, J.-C. Bonichot, М. Safjan, L. S. Rossi, I. Jarukaitis, А. Kumin, N. Jääskinen, N. Wahl, J. Passer (докладчик) и М. Gavales, съдии,

генерален адвокат: А. Rantos,

секретар: С. Di Bella, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 11 юли 2022 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 15 декември 2022 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 С жалбата си International Skating Union (Международен съюз по кънки, наричан по-нататък „ISU“) иска частична отмяна на решението на Общия съд на Европейския съюз от 16 декември 2020 г., International Skating Union/Комисия (Т-93/18, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, ЕУ:Т:2020:610), с което този съд е отхвърлил частично жалбата за отмяна на Решение С(2017) 8230 final на Комисията от 8 декември 2017 година относно производство по член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело АТ/40208 — Правила за допустимост на Международния съюз по кънки) (наричано по-нататък „спорното решение“).
- 2 С насрещната си жалба Mark Jan Hendrik Tuitert и Niels Kerstholt, както и European Elite Athletes Association (Европейска асоциация на елитни спортисти, наричана по-нататък „EU Athletes“) също искат частичната отмяна на обжалваното съдебно решение.

I. Обстоятелства, предхождащи спора

- 3 Обстоятелствата в основата на спора, представени в точки 1—37 от обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени по следния начин.

A. ISU

- 4 ISU е частноправно сдружение със седалище в Швейцария. Той се представя като единствената международна спортна федерация, призната от Международния олимпийски комитет (МОК) в областта на фигурното пързаляне и на бързото пързаляне с кънки на лед (наричано по-нататък „пързаляне с кънки“). Неговите органи включват по-специално „законодателен орган“, наречен „Конгрес“, който е „върховен орган“, и „изпълнителен орган“, наречен „Съвет“.
- 5 Това сдружение има за членове националните сдружения по фигурно пързаляне и бързо пързаляне с кънки, като самите те имат за пълноправни или асоциирани членове сдружения и клубове, в които членуват, по-специално професионални спортисти, практикуващи тези спортни дисциплини като икономическа дейност.
- 6 Съгласно член 1, параграф 1 и член 3, параграф 1 от неговия устав, на които се позовава спорното решение, ISU има за цел да регулира, организира, управлява и насърчава пързалянето с кънки в световен мащаб.

- 7 Успоредно с това той упражнява икономическа дейност, изразяваща се по-специално в организиране на международни състезания по пързаяне с кънки и упражнява свързаните с тези състезания права. В областта на бързо пързаяне с кънки състезанията включват по-специално световните купи на дълга писта и на къса писта, както и различни световни и европейски шампионати. ISU отговаря също за организирането на състезанията по пързаяне с кънки, провеждани в рамките на зимните олимпийски игри.

Б. Правната уредба, приета от ISU

- 8 ISU приема и публикува съвкупност от правилници, кодекси и съобщения, сред които са и следните правила.

1. Правилата за предварително разрешение

- 9 На 20 октомври 2015 г. ISU публикува съобщение № 1974, озаглавено „Открити международни състезания“, определящо процедурата, която трябва да се следва, за да се получи предварително разрешение за организиране на международно състезание по пързаяне с кънки, приложима както за членуващите в ISU национални сдружения, така и за всички трети образувания или предприятия (наричани по-нататък „правилата за предварително разрешение“).
- 10 В това съобщение се посочва най-напред, че за организирането на такива състезания е необходимо предварително разрешение от ISU и че трябва да се спазват установените от това сдружение правила. В това отношение в него се уточнява по-специално, че срокът за подаване на искане за предварително разрешение е шест месеца преди датата на провеждане на планираното състезание, в случай че ще бъде организирано от трето образувание или предприятие, и три месеца преди тази дата, ако негов организатор е национално сдружение, член на ISU.
- 11 По-нататък, в посоченото съобщение се изброява цяла поредица от общи, финансови, технически, търговски, спортни и етични изисквания, с които организаторът на състезание по пързаяне с кънки трябва да се съобразява. От тях следва по-специално, че всяко искане за предварително разрешение трябва да бъде придружено с финансова, техническа, търговска и спортна информация (място на провеждане на планираното състезание, размер на наградите, които ще бъдат присъдени, бизнес план, бюджет и телевизионното покритие и т.н.), че всеки организатор е длъжен да представи декларация, с която потвърждава, че приема етичния кодекс на ISU, и че той може да поиска да му бъде представена допълнителна информация относно тези различни аспекти.
- 12 Накрая, в съобщение № 1974 ISU се оправомощава да приеме или да отхвърли с решение подадените до него искания за предварително разрешение въз основа както на изискванията, посочени в самото съобщение, така и на основните цели, преследвани от това сдружение, определени по-специално в член 3, параграф 1 от нейния устав. В посоченото съобщение се предвижда също, че в случай че такова искане бъде отхвърлено, организаторът може да подаде жалба срещу решението на ISU пред Tribunal arbitral du sport (Спортен арбитражен съд, наричан по-нататък „САС“) със седалище в Лозана (Швейцария), в съответствие с приетите от ISU правила за установяване на механизъм за уреждане по арбитражен ред на спорове (наричани по-нататък „арбитражните правила“).

2. Правилата за допустимост

- 13 Правилниците на ISU включват правила, обозначени като „правила за допустимост“, определящи условията, при които спортисти могат да участват в състезания по пързалане с кънки. Тези правила за допустимост предвиждат, че такива състезания трябва, от една страна, да бъдат разрешени от ISU или от неговите членове, и от друга страна, да спазват правилата, установени от това сдружение.
- 14 В приетата през 2014 г. редакция посочените правила за допустимост включват и правило 102, параграф 1, буква а), подточка i), съгласно което дадено лице „има привилегията да участва в дейностите и състезанията, попадащи в компетентността на ISU, само ако това лице спазва принципите и политиките на ISU, формулирани в неговия устав“, и правило 102, параграф 1, буква а), подточка ii), което гласи, че „условието за допустимост има за цел да осигури адекватната защита на икономическите и другите интереси на ISU, който използва финансовите си приходи за управлението и развитието на спортните дисциплини на ISU, както и за подпомагане или в полза на неговите членове и техните кънкобегащи“.
- 15 Те съдържат и правило 102, параграф 2, буква в), правило 102, параграф 7 и правило 103, параграф 2, от които следва, че в случай на участие на спортист в състезание, което не е разрешено от ISU и/или от някоя от членуващите в него национални сдружения, заинтересованото лице е било изложено на санкция, наречена „загуба на допустимост“ или „недопустимост“, която води до доживотно изключване от всяко състезание, организирано от ISU.
- 16 През 2016 г. правилата за допустимост са частично преразгледани.
- 17 Правило 102, параграф 1, буква а), подточка ii), в редакцията си след това частично преразглеждане вече не се позовава на „адекватната защита на икономическите и другите интереси на ISU“. Вместо това в него се посочва, че „условието за допустимост има за цел да осигури адекватна защита на етичните ценности, на уставните цели и на други законни интереси“ на това сдружение, което „използва финансовите си приходи за управлението и развитието на спортните дисциплини на ISU, както и за подпомагане или в полза на неговите членове и техните кънкобегащи“.
- 18 Съгласно правило 102, параграф 7 след частичното преразглеждане участието на спортист в състезание, което не е разрешено от ISU и/или от някоя от членуващите в него национални сдружения, може да доведе до предупреждение или до санкция, наречена „загуба на допустимост“ или „недопустимост“, която води до изключване от всяко състезание, организирано от ISU, за определен период от време или доживотно.
- 19 Успоредно с тези различни правила член 25 от устава на ISU предвижда възможност спортистите, възнамеряващи да оспорят решение, с което им се налага санкция „загуба на допустимост“ или „недопустимост“, да подадат жалба срещу това решение пред САС в съответствие с арбитражните правила.

В. Административното производство и спорното решение

- 20 Г-н Tuitert и г-н Kersholt са двама професионални спортисти в дисциплината бързо пързаяне с кънки, с местожителство в Нидерландия. Те са членове на Koninklijke Nederlandsche Schaatsenrijders Bond (KNSB), нидерландска кралска федерация по кънки, която е член на ISU.
- 21 EU Athletes се представя като основното европейско сдружение, представляващо спортистите и играчите в различни спортни дисциплини.
- 22 На 23 юни 2014 г. Европейската комисия е сезирана с жалба, подадена от г-н Tuitert и г-н Kerstholt, в която те сочат, че издадените от ISU правила за предварително разрешение и за допустимост са в нарушение на членове 101 и 102 ДФЕС.
- 23 На 5 октомври 2015 г. Комисията решава да образува производство по случая.
- 24 На 29 септември 2016 г. Комисията изпраща на ISU изложение на възраженията, в което по същество приема, че това сдружение нарушава член 101 ДФЕС. На 16 януари 2017 г. ISU отговаря на това изложение на възраженията.
- 25 На 8 декември 2017 г. Комисията приема спорното решение. Както е посочено в съображение 3 от това решение, то се отнася главно до правилата за допустимост на ISU, представени в точки 13—18 от настоящото решение, които позволяват на това сдружение да контролира участието на спортистите в състезания по пързаяне с кънки и да ги санкционира в случай на участие в състезание, което не е разрешено от него. Както обаче следва от същото съображение, решението на Комисията се отнася и до правилата за издаването на предварително разрешение за посочените състезания от ISU, представени в точки 9—12 от настоящото решение. Накрая, както е посочено в съображения 5 и 6 от посоченото решение, то се отнася и до арбитражните правила, упоменати в точка 19 от настоящото решение.
- 26 В съображения 112 и 115 от спорното решение Комисията определя съответния пазар като световния пазар на организиране и използване с търговска цел на международни състезания в дисциплината бързо пързаяне с кънки и за упражняване на различните свързани с тези състезания права.
- 27 В съображения 116—134 от това решение Комисията приема, че ISU има силна позиция на съответния пазар и че е в състояние да повлияе съществено върху конкуренцията, която може да съществува на този пазар. Обстоятелствата, които е взела предвид, за да обоснове тази преценка, включват по-специално, от една страна, централната роля, която посоченото сдружение има на този пазар в качеството си на единствено международно спортно сдружение, признато от МОК в областта на пързаянето с кънки, и на сдружение, което има за цел да регулира, организира, управлява и насърчава пързаянето с кънки в световен мащаб, и от друга страна, обстоятелството, че то едновременно с това организира и използва с търговска цел основните международни състезания в тази област. В рамките на анализа си по този въпрос Комисията се позовава по-специално на правомощието на ISU да приема правила, които са задължителни за всички членуващи в него национални сдружения, както и за всички международни състезания по бързо пързаяне с кънки, независимо дали са организирани от самия ISU, от неговите членове, или от трети образувания или предприятия. Тя също така отбелязва по същество, че тези правила се

отнасят до всички въпроси, свързани с организацията, провеждането и използването с търговска цел на тези състезания (предварително разрешение, правила на играта, технически предписания, финансови условия, участие на спортистите, продажба на права, налагане на санкции, уреждане на спорове и т.н.) и че са приложими за всички участници в тях или за лицата, включени в тяхната организация или експлоатация (национални сдружения, спортисти, организатори, телевизионни оператори, спонсори и др.).

- 28 В съображения 146—152 от посоченото решение Комисията приема, че ISU трябва да се квалифицира едновременно като „сдружение на предприятия“ по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС, доколкото има за членове национални сдружения в дисциплината пързалане с кънки, които сами по себе си могат да бъдат квалифицирани като „предприятия“ по смисъла на тази разпоредба, тъй като упражняват икономически дейности, състоящи се в организирането и използването с търговска цел на състезания, както и в упражняването на различните свързани с тях права, и като „предприятие“ по смисъла на посочената разпоредба, доколкото също извършва такива икономически дейности. Комисията приема също, че правилата за предварително разрешение и за допустимост трябва да се квалифицират като „решения на сдружения на предприятия“ по смисъла на същата разпоредба.
- 29 В съображения 162—188 от спорното решение Комисията приема по същество, че правилата за предварително разрешение и за допустимост имат за цел да ограничат конкуренцията на съответния пазар по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС, тъй като разглеждането на съдържанието на тези правила, на икономическия и правен контекст, в който те се вписват, и на преследваните цели, разкриват, че те позволяват на ISU, от една страна, да препятства достъпа до този пазар на потенциалните организатори на конкурентни международни състезания по бързо пързалане с кънки, и от друга страна, ограничават възможността за професионалните кънкобегащи да участват свободно в такива състезания, като по този начин лишава потенциалните им организатори от услугите на спортистите, които са необходими за организирането на тези състезания.
- 30 В съображения 189—209 от това решение Комисията отбелязва, че предвид обобщените в предходната точка преценки не е необходимо да се разглеждат последиците на правилата за предварително разрешение и за допустимост върху конкуренцията, преди да изложи съображенията, поради които тя счита, че тези правила имат също така за резултат ограничаване на конкуренцията на съответния пазар.
- 31 В съображения 210—266 от посоченото решение Комисията посочва по същество, че въпросните правила не може да се разглеждат като правила извън приложното поле на член 101, параграф 1 ДФЕС, под предлог, че са обосновани със законни цели и са необходими за постигането им.
- 32 В съображения 268—286 от същото решение Комисията счита по същество, че макар арбитражните правила сами по себе си да не представляват ограничаване на конкуренцията, те все пак трябва да се разглеждат като засилващи ограничаването на конкуренцията, произтичащо от правилата за предварително разрешение и за допустимост.
- 33 В съображения 287—348 от спорното решение Комисията поддържа, че правилата за предварително разрешение и за допустимост не отговарят на условията по член 101, параграф 3 ДФЕС, за да може да се ползват от освобождаване, че тези правила могат да засегнат търговията между държавите членки и че се налага да се разпорежи на ISU да

преустанови установеното в това решение нарушение, като в противен случай могат да му бъдат наложени периодични парични санкции. По-специално, в съображения 338—342 от посоченото решение Комисията уточнява, че мерките, които тя налага на ISU да вземе, за да се преустанови това нарушение, трябва да се състоят по-специално, първо, в приемане на обективни, прозрачни, недискриминационни и пропорционални критерии за предварително разрешаване и за налагане на санкции, второ, във въвеждане на подходящи процедури за предварително разрешаване и налагане на санкции и трето, в изменение на арбитражните правила по начин, който да гарантира ефективния контрол върху решенията, приети в резултат на тези производства.

- 34 Разпоредителната част на спорното решение включва член 1, съгласно който ISU „е нарушил член 101 [ДФЕС] [...], като е приел и приложил правилата за допустимост, по-специално правила 102 и 103 от общите правила [...] от 2014 г. и 2016 г. за бързото пързалане с кънки“. Тя съдържа и член 2, като разпорежда на ISU да преустанови констатираното нарушение и да се въздържа от повторното му извършване, както и член 4, който предвижда налагането на периодични парични санкции при неспазване на тези разпореджения.

Г. Производството по обжалване пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

- 35 С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 19 февруари 2018 г., ISU иска да бъде отменено спорното решение. В подкрепа на жалбата си той изтъква осем основания, които по същество са, първото, нарушение на задължението за мотивиране, второто до петото, нарушение на член 101 ДФЕС, доколкото този член се прилага за правилата за предварително разрешение и за допустимост, шестото, нарушение на посочения член, доколкото той се прилага за арбитражните правила, и седмото и осмото, неправомерен характер на разпоредженията и на наложените му периодични парични санкции.
- 36 С молби, подадени в секретариата на Общия съд на 1 юни 2018 г., г-н Tuitert, г-н Kerstholt и EU Athletes искат да встъпят в подкрепа на исканията на Комисията.
- 37 С определение от 12 септември 2018 г. председателят на седми състав на Общия съд уважава молбите за встъпване.
- 38 На 20 декември 2019 г. Общият съд преразпределя делото на разширен съдебен състав.
- 39 На 16 декември 2020 г. Общият съд постановява обжалваното съдебно решение, в което приема по същество, че спорното решение не е незаконосъобразно, доколкото се отнася до правилата за предварително разрешение и за допустимост, но е незаконосъобразно в частта относно арбитражните правила.
- 40 В това отношение, на първо място, в точки 52—63 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че първото основание, изведено от наличието на противоречие в мотивите на спорното решение, трябва да се отхвърли по същество.
- 41 На второ място, в точки 64—123 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че второто и четвъртото основание на ISU не позволяват да се приемат за погрешни преценките на Комисията, че правилата за предварително разрешение и за допустимост имат за цел да ограничат конкуренцията по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС.

- 42 В това отношение Общият съд постановява по същество, най-напред, в точки 69—76 от обжалваното съдебно решение, че макар правомощията за регулиране, контрол, приемане на решения и налагане на санкции, с които разполага ISU, да не са му били делегирани от публичен орган, правилата, приети от това сдружение в качеството му на единственото международно спортно сдружение в дисциплината пързаляне с кънки, трябва да се разглеждат с оглед по-специално на съдебната практика относно едновременното упражняване от един и същ субект на икономическа дейност и на правомощия, които могат да бъдат използвани, за да се попречи на образуванията или предприятията, които са действителни или потенциални конкуренти, да навлязат на пазара (решения от 1 юли 2008 г., МОТОВЕ, С-49/07, ЕУ:С:2008:376, и от 28 февруари 2013 г., *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas*, С-1/12, ЕУ:С:2013:127). В този контекст Общият съд отбелязва също, че правилата за предварително разрешение и за допустимост се отнасят до организирането на най-важните и доходоносни международни състезания по бързо пързаляне с кънки, и по-специално до предварителното разрешаване на тези състезания, както и до участието на спортистите в тях.
- 43 По-нататък, в точки 77—121 от обжалваното съдебно решение този съд приема, че предвид съдържанието на правилата за предварително разрешение и за допустимост, преследваните с тях цели, както и икономическия и правен контекст, в който те се вписват, Комисията е могла основателно да заключи, че тези правила имат за цел да ограничат конкуренцията по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС.
- 44 Накрая, в точка 123 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че поради това не е необходимо да разглежда допълнително доводите, представени от ISU в рамките на третото му основание, за да оспори преценките на Комисията относно действителните или потенциалните последици от посочените правила за конкуренцията.
- 45 На трето място, в точки 124—130 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че противно на поддържаното от ISU в петото му основание, Комисията не е нарушила териториалното приложно поле на член 101 ДФЕС, като е взела предвид в спорното решение отказа на ISU да разреши проект за състезание по бързо пързаляне с кънки, което трябва да се проведе в Дубай (Обединени арабски емирства), тоест в трета държава. В това отношение посочената юрисдикция приема по същество, че тази институция се е позовала на това обстоятелство, за да илюстрира прилагането на установените от ISU правила за предварително разрешение, като същевременно е доказала, че тези правила могат да породят непосредствени, съществени и предвидими последици в рамките на Съюза.
- 46 На четвърто място, след като в точки 134—140 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема за обосновано шестото основание, повдигнато от ISU, което се отнася до преценката на Комисията относно арбитражните правила в спорното решение, Общият съд уважава това основание в точки 141—164 от обжалваното съдебно решение.
- 47 На пето и последно място, Общият съд съответно приема в точки 165—178 от обжалваното съдебно решение, че седмото и осмото основание на ISU, отнасящи се до законосъобразността на предвидените в спорното решение разпореждания и периодични парични санкции, трябва да бъдат частично уважени, доколкото тези разпореждания и тези периодични парични санкции се отнасят до арбитражните правила. Същевременно той отхвърля тези основания в останалата им част.

48 С оглед на всички тези съображения Общият съд отменя частично членове 2 и 4 от спорното решение, като отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

II. Искания на страните

49 С жалбата си ISU иска от Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение, доколкото то частично отменя жалбата в първоинстанционното производство,
- да отмени спорното съдебно решение, доколкото не е отменено с обжалваното съдебно решение, и
- да осъди Комисията и встъпилите страни в първоинстанционното производство да заплатят съдебните разноски както в първоинстанционното производство, така и в производството по обжалване.

50 Комисията иска да се отхвърли жалбата и ISU да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

51 Г-н Tuitert, г-н Kerstholt и EU Athletes искат жалбата да бъде отхвърлена.

52 С насрещната си жалба г-н Tuitert, г-н Kerstholt и EU Athletes искат от Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение, доколкото с него частично се отменя спорното решение,
- да отхвърли жалбата в първоинстанционното производство, доколкото не е отхвърлена с обжалваното съдебно решение, и
- да осъди ISU да заплати съдебните разноски в производството по обжалване.

53 Комисията иска да се уважи насрещната жалба и ISU да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

54 ISU иска насрещната жалба да бъде отхвърлена и г-н Tuitert, г-н Kerstholt и EU Athletes да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски.

III. По жалбата пред Съда

55 В подкрепа на искането си за частична отмяна на обжалваното съдебно решение ISU изтъква две основания, изведени от нарушение на член 263 ДФЕС във връзка с член 101, параграф 1 ДФЕС.

56 Освен това той иска от Съда да разгледа спора и да се произнесе по него.

А. По първото основание

1. Доводи на страните

- 57 С първото основание за обжалване, състоящо се от три части, ISU по същество упреква Общия съд, че не е изпълнил задълженията си на съд, който осъществява контрол за законосъобразност на приетите от Комисия решения в приложение на правилата за конкуренцията, и че се е произнесъл в нарушение на понятието за ограничаване на конкуренцията с оглед на „целта“, посочена в член 101, параграф 1 ДФЕС.
- 58 Преди изложението на това основание, ISU представя три елемента от контекста, които според него трябва да изяснят разглеждането му.
- 59 Първо, той посочва, че в продължение на близо век (1892—1990) правилата за допустимост, които регламентират участието на спортистите в състезания по пързалане с кънки, са се прилагали изключително за любители, преди да бъде взето решение, вследствие на промяна в позицията на МОК, да се позволи на професионалистите да участват и в тези състезания. Той добавя, че именно вследствие на това развитие са въведени правилата за предварително разрешение, приложими към посочените състезания, с цел да се гарантира, че те се провеждат в съответствие с едни и същи правила в световен мащаб, независимо дали са организирани от ISU, или от трето образувание или предприятие.
- 60 Второ, ISU отбелязва, че спорното решение е насочено към бързото пързалане с кънки, което представлява нишова спортна дисциплина, която за това сдружение се изразява в оборот от 5 милиона швейцарски франка (CHF) (около 5,1 милиона евро по актуалния обменен курс) за 2016 г. от общо близо 32 милиона CHF (около 32,7 милиона евро при настоящия обменен курс), като останалата част се получава от по-известната спортна дисциплина, каквато е фигурното пързалане. Той добавя, че тази нишова спортна дисциплина представлява само ограничен интерес за широката публика и че именно това положение обяснява защо нито едно трето образувание или предприятие никога не му е отправяло искане за организиране на международно състезание в тази област до посочено в спорното решение искане. За разлика от това, през последните двадесет години е получил двадесет искания от този вид в областта на фигурното пързалане, като по всяко от тях е издадено разрешение. ISU уточнява също, че отказът да се издаде разрешение по единственото искане, което е му е било отправено на два пъти (а именно през 2011 г., а след това през 2014 г.) в областта на бързото пързалане с кънки, се основава на централното място, което организаторът на планираното международно състезание е възнамерявал да отдаде на залаганията. Освен това през 2016 г. този проект в крайна сметка получил разрешение в Нидерландия във формат, който вече не включвал използването на залагания.
- 61 Трето, ISU посочва, че макар в спорното решение да квалифицира правилата за предварително разрешение и за допустимост като ограничаване на конкуренцията „с оглед на целта“ и „с оглед на резултата“, Комисията все пак се отказва от първоначално изразеното в изложението на възраженията принципно противопоставяне по отношение на тези правила, и по делото се е съсредоточила върху техния произволен и непропорционален характер. Впрочем именно това обяснявало защо ISU е привел в изпълнение разпорежданията, съдържащи се в член 2 от спорното решение, по-специално чрез съобщение, целящо да измени посочените правила, а не да ги отмени.

- 62 Като отбелязва, че ISU не твърди, че е налице каквото и да било изопачаване на фактите пред Съда и че следователно фактите, за които се отнася обжалваното съдебно решение, трябва да се считат за окончателно установени, Комисията оспорва точността на елементите от контекста, представени от ISU в производството по обжалване пред Съда. По-специално той отбелязва, първо, че двадесетте международни състезания по фигурно пързалане, които са били разрешени от ISU, в действителност са организирани не от трети образувания или предприятия, а от членове на това сдружение. Второ, проектът за състезания по бързо пързалане с кънки, който ISU е разрешил в края на 2016 г., междувременно също е бил поет от национално сдружение, което е негов член. Трето, отказът на ISU да разреши този проект, така както първоначално е планиран от трето предприятие, идва въпреки факта, че това сдружение отлично е знаело, че в този контекст не е предвидено никакво използване на залагания.
- 63 Освен това Комисията подчертава, че разглеждането на жалбата трябва да се извърши в съответствие със спорното решение и с обжалваното съдебно решение, като се вземе предвид въздействието, което установените от ISU правила имат не само върху спортистите, за които те създават пречки да предлагат свободно услугите си на потенциални организатори на международни състезания, различни от това сдружение и неговите членове, но и върху самите оператори, за които правилата създават пречки да организират свободно международни състезания както пряко (правила за предварително разрешение), така и непряко (правила за допустимост).
- 64 Г-н Tuitert, г-н Kerstholt и EU Athletes поддържат тези доводи.

а) По първата част

- 65 С първата част на първото си основание ISU упреква Общия съд, че е отхвърлил като неотнормими или без да е разгледал някои от доводите и доказателствата, които той е представил в първоинстанционното производство в рамките на второто основание за отмяна, изведено от нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС, с цел да оспори преценките на Комисия, обосноваващи извода ѝ, че е налице ограничаване на конкуренцията „с оглед на целта“.
- 66 В това отношение той поддържа най-напред, че в спорното решение Комисията на практика е съчетала преценката на приемането и на прилагането на правилата за предварително разрешение и за допустимост, след което квалифицирала тези два елемента като ограничаване на конкуренцията „с оглед на целта“, както впрочем Общият съд признава в точки 57 и 126 от обжалваното съдебно решение.
- 67 По-нататък той посочва, че с второто си основание за отмяна е приканил Общия съд да отхвърли тази правна квалификация, както и да санкционира явните грешки в преценката, които са накарали Комисията да я възприеме. По-специално ISU уточнява, че в първоинстанционното производство е оспорил различните преценки на Комисията, съдържащи се в съображения 174—179 от спорното решение, относно прилагането на правилата за предварително разрешение и за допустимост, което е илюстрирано — що се отнася до бързото пързалане с кънки — с твърдения за умишлен и антиконкурентен отказ да разреши в първоначалния му вид единствения конкурентен проект за международно състезание, който му е бил представен през последните двадесет години, а що се отнася до фигурното пързалане — с успоредното разрешаване на двадесетина международни състезания, организирани от трети лица.

- 68 Накрая, той твърди, че Общият съд не е изпълнил задълженията си по член 263 ДФЕС, като в точки 116, 117, 121 и 127 от обжалваното съдебно решение е отхвърлил неговите доводи и доказателства по този въпрос, с мотива че те са необосновани, неподходящи или дори ирелевантни, тъй като се отнасят или за обстоятелства, свързани с намерението и с прилагането, чието отчитане не е било необходимо, за да се установи, че е налице ограничаване на конкуренцията „с оглед на целта“, или за спортна дисциплина, различна от тази, която представлява пазарът, засегнат от това ограничение. Освен това тази юрисдикция не споменавала други доводи или доказателства, които са ѝ били представени, по-специално свързаните с тематиката на залаганията. В това отношение ISU подчертава, че макар действително да не са предвидени в рамките на представения му проект за международно състезание на трето лице, тези залагания все пак са в основата на концепцията, която организаторът на това състезание е възнамерявал да популяризира.
- 69 Комисията, подкрепяна от г-н Tuitert, г-н Kerstholt и EU Athletes, оспорва всички тези доводи.

б) По втората част

- 70 С втората част от първото си основание ISU упреква Общия съд, че е заменил преценката на Комисията със своята фактическа и правна преценка, като е приел, че е налице нарушение, различно от констатираното в член 1 от спорното решение, в нарушение на задълженията си по член 263 ДФЕС и въз основа на погрешно тълкуване на член 101, параграф 1 ДФЕС.
- 71 В това отношение той поддържа, на първо място, че Общият съд не само се е съсредоточил върху поведение, което отчасти се различава от това, което Комисията счита за нарушение (насочвайки се към самото съществуване на правилата за предварително разрешение и за допустимост, а не вече до съчетанието от тяхното приемане и прилагане), но е дал също така различна квалификация на това поведение. По този втори аспект Общият съд всъщност е направил извод единствено за наличието на ограничаване на конкуренцията „с оглед на целта“, като освен това се основал не само на елементите, на които Комисията се позовава в раздел 8.3 от спорното решение (озаглавен „Ограничение на конкуренцията с оглед на целта“), но и на тези, посочени в раздел 8.5 от него (озаглавен „Правилата за допустимост, които попадат в приложното поле на член 101 [ДФЕС]“). Последният обаче се отнасял до отделен въпрос.
- 72 На второ място, самото пренаписване на спорното решение се основавало на неправилно от правна гледна точка тълкуване на член 101, параграф 1 ДФЕС.
- 73 Всъщност тази разпоредба разграничавала ограниченията на конкуренцията с „оглед на целта“ и „с оглед на резултата“, като първата от тези две квалификации се прилагала само към поведение, което по самото си естество може да се счита за увреждащо конкуренцията. В случая обаче Общият съд не обяснил по какъв начин различните обстоятелства, на които се позовава в точки 87—89, 91—93 и 101—110 от обжалваното съдебно решение, обосновават възприемането на такава квалификация. Напротив, той се е задоволил да разгледа абстрактно и извън контекста начина, по който са формулирани правилата за предварително разрешение и за допустимост, както и преследваните с тях цели, след което въз основа на тази проверка е направил извод за възможността или риска тези правила да се използват за антиконкурентни цели предвид дискреционните правомощия, които те предоставят на ISU.

- 74 Освен това съдебната практика, на която се позовава Общият съд за целите на посочения анализ (решения от 1 юли 2008 г., МОТОНЕ, C-49/07, EU:C:2008:376, и от 28 февруари 2013 г., *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas*, C-1/12, EU:C:2013:127), била релевантна единствено при наличието на ограничения на конкуренцията „с оглед на резултата“ и следователно не можела да се приложи по аналогия, за да се произнесе по евентуалното наличие на ограничения на конкуренцията „с оглед на целта“, както този съд е направил в точки 72 и 88 от обжалваното съдебно решение.
- 75 Комисията, подкрепяна от г-н Tuitert, г-н Kerstholt и EU Athletes, оспорва всички тези доводи.

в) По третата част

- 76 С третата част на първото си основание ISU упреква Общия съд, че е допуснал грешка при прилагане на правото, като е потвърдил изводите, въз основа на които Комисията е квалифицирала правилата за предварително разрешение и за допустимост като ограничаване на конкуренцията с оглед на целта.
- 77 В това отношение той изтъква, на първо място, че Общият съд неправилно е приел, че съдържанието на тези правила може да бъде изтъкнато в подкрепа на подобна квалификация.
- 78 Всъщност, противно на приетото от Комисията в съображения 162 и 163 от спорното решение, както и на посоченото от Общия съд в точки 91 и 95 от обжалваното съдебно решение, фактът, че посочените правила предвиждат възможност за ISU да прилага съвкупност от строги санкции спрямо спортистите, участващи в международни състезания по бързо пързаяне с кънки, които не са получили разрешение, сам по себе си не бил достатъчен, за да се установи наличието на ограничаване на конкуренцията с оглед на целта. Следователно проверката на техните последици също трябвало да позволи да се установи, че те са били приложени по отношение на спортисти, участвали в състезания, чието разрешаване е било отказано с незаконосъобразен мотив.
- 79 По-нататък, противно на това, което следва по-специално от съображение 163 от спорното решение и на приетото от Общия съд в точки 85—89 от обжалваното съдебно решение, фактът, че правилата за предварително разрешение и за допустимост не се позовават на точно определени цели, не съдържат ясно определени критерии и следователно ISU разполага с дискреционно правомощие или най-малкото с твърде широка свобода на преценка при прилагането им, също не позволявал сам по себе си да се установи наличието на ограничаване на конкуренцията с оглед на целта. И в този случай би било необходимо да се направи оценка на конкретните им последици.
- 80 Освен това, противно на изложеното от Комисията по-специално в съображения 164 и 165 от спорното решение, фактът, че в редакцията си, приета през 2014 г., тези правила се позовават на защитата на икономическите интереси на ISU, сам по себе си не позволявал да се заключи, че е налице ограничаване на конкуренцията, което впрочем Общият съд признал в точки 98 и 109 от обжалваното съдебно решение.
- 81 Накрая, противно на преценката на Комисията в съображение 166 от спорното решение, както и на приетото от Общия съд в точка 97 от обжалваното съдебно решение, фактът, че посочените правила могат да се прилагат по отношение на спортисти, участващи в

организирано от трето лице международно състезание, което не е разрешено от ISU, независимо дали има съвпадение в календарния график между това състезание и организирано или разрешено от ISU състезание, бил ирелевантен, тъй като не наличието на такова съвпадение в графика, а популяризирането на залаганията е накарало това сдружение да откаже да разреши в първоначалния му вид проекта за международно състезание на трето лице, на който се позовава спорното решение.

- 82 На второ място, ISU поддържа, че Общият съд е допуснал грешка в три аспекта при анализа на целите, които се преследват с правилата за предварително разрешение и за допустимост.
- 83 Най-напред, в точка 109 от обжалваното съдебно решение той признал, че ISU е в правото си да се стреми да защити икономическите си интереси, противно на приетото от Комисията в съображение 169 от спорното решение, но пропуснал да направи извод от това, а именно че тази институция не може да заключи, че е налице антиконкурентна цел, само поради този факт.
- 84 По-нататък, Общият съд се опитал да поправи тази грешка и свързаната с нея невъзможност да изведе довод от целите, преследвани с правилата за предварително разрешение и за допустимост, за да обоснове квалификация като антиконкурентна цел, като в точка 111 от обжалваното съдебно решение е направил извод за наличието на такава цел от други елементи, свързани с нея, произволен и непропорционален характер, който се твърди, че имат тези правила. Така тази юрисдикция заменила със своята преценка преценката на Комисията, която в спорното решение се е основала на тези обстоятелства за други цели (съображения 255—258), различни от установяването на ограничаване на конкуренцията с оглед на целта (съображения 162—187).
- 85 Накрая, от съдебната практика следвало, че посочените елементи са от значение единствено за преценката на последиците от поведение, което може да ограничи конкуренцията (решение от 28 февруари 2013 г., *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas*, C-1/12, EU:C:2013:127, т. 69).
- 86 На трето място, ISU твърди, че Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото, като упражнил контрол върху преценките на Комисията относно икономическия и правен контекст, в който се вписват правилата за предварително разрешение и за допустимост. От една страна, в точки 115—117 от обжалваното съдебно решение тази юрисдикция неправилно отхвърлила доводите му относно разрешаването на множество организирани от трети лица международни състезания в дисциплината фигурно пързалане с мотива, че в случая тази дисциплина не била част от съответния пазар. Всъщност от съдебната практика следвало, че обстоятелства, свързани с пазар, различен от съответния пазар, могат да бъдат взети предвид при разглеждането на този контекст (решение от 11 септември 2014 г., *СВ/Комисия, C-67/13 P*, EU:C:2014:2204, т. 78 и 79). От друга страна, в точка 119 от обжалваното съдебно решение посочената юрисдикция неправилно отхвърлила тези многобройни доказани примери за разрешаване на състезания на трети лица с мотива, че според нея Комисията правилно е приела, че съществува възможност или опасност от произволно прилагане на правилата за предварително разрешение и за допустимост.
- 87 Комисията, подкрепяна от г-н Tuitert, г-н Kerstholt и EU Athletes, оспорва всички тези доводи.

2. Съображения на Съда

- 88 С трите части на първото основание за обжалване ISU критикува в различни аспекти начина, по който Общият съд е упражнил контрол за законосъобразност на спорното решение и за резултата, до който е стигнал в резултат на този контрол. По същество той твърди, че като се имат предвид, от една страна, смисълът и обхватът на член 101 ДФЕС и от друга страна, начинът, по който тази разпоредба е приложена от Комисията в спорното решение, обжалваното съдебно решение трябва да бъде отменено поради грешки при прилагане на правото, изведени, първо, от това, че Общият съд е заменил преценката на Комисията със своята преценка, като е приел, че е налице нарушение, различно от установеното от тази институция (втора част), второ, от това, че Общият съд неправилно признал, че това нарушение може да се разглежда като имащо за „цел“ да ограничи конкуренцията (втора и трета част), и трето, от това, че Общият съд не е изпълнил задълженията си, като е отхвърлил някои от доводите и доказателствата, които са му били представени при оспорването на тази квалификация (първа и трета част).
- 89 Предвид начина, по който е структурирано това основание, различните му части следва да се разгледат заедно, след като се припомнят смисълът и обхватът на разпоредбите на член 101 ДФЕС, с оглед на които трябва да се прецени евентуалната им основателност.
- 90 В това отношение е важно предварително да се припомни, че не се оспорват нито констатациите на Комисията и на Общия съд, че от гледна точка на член 101 ДФЕС ISU трябва да се квалифицира като „сдружение на предприятия“, което освен това упражнява икономическа дейност, състояща се в организиране и използване с търговска цел на международни състезания по бързо пързалане с кънки, нито тези, че правилата за предварително разрешение и за допустимост представляват „решение на сдружение на предприятия“ по смисъла на същия член. Не се оспорват и констатациите, че това решение на сдружение на предприятия може да „засегне търговията между държавите членки“ по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС. Накрая, не се оспорват, дори и при условията на евентуалност, констатациите, че посоченото решение не отговаря на различните условия, които се изискват, за да може да се ползва от освобождаване по член 101, параграф 3 ДФЕС.

а) По приложимостта на член 101 ДФЕС към спорта като икономическа дейност

- 91 Доколкото упражняването на спорт представлява икономическа дейност, то попада в обхвата на разпоредбите на правото на Съюза, които се прилагат при наличието на такава дейност (вж. в този смисъл решения от 12 декември 1974 г., *Walrave и Koch*, 36/74, EU:C:1974:140, т. 4, и от 16 март 2010 г., *Olympique Lyonnais*, C-325/08, EU:C:2010:143, т. 27).
- 92 Само някои специални правила, които, от една страна, са приети изключително по неикономически съображения, и от друга страна, се отнасят до въпроси, които засягат единствено спорта като такъв, трябва да се считат, че не са несвързани с каквато и да е икономическа дейност. Такъв е случаят по-специално с изключването на чуждестранните играчи от състава на отборите, участващи в първенствата между националните представителни отбори на страните им, или с определянето на критериите за класиране, използвани при подбора на спортистите, които участват в индивидуални състезания (вж. в този смисъл решения от 12 декември 1974 г., *Walrave и Koch*, 36/74, EU:C:1974:140, т. 8, от 15 декември 1995 г., *Bosman*, C-415/93, EU:C:1995:463, т. 76 и 127, и от 11 април 2000 г., *Deliège*, C-51/96 и C-191/97, EU:C:2000:199, т. 43, 44, 63, 64 и 69).

- 93 Ето защо с изключение на тези специални правила, правилата на спортните сдружения, и по-общо, поведението на сдруженията, които са ги приели, попадат в приложното поле на разпоредбите на Договора за функционирането на ЕС в областта на конкурентното право, когато са изпълнени условията за прилагане на тези разпоредби (вж. в този смисъл решение от 18 юли 2006 г., Меса-Медина и Мајсен/Комисия, C-519/04 P, EU:C:2006:492, т. 30—33), което означава, че тези сдружения могат да бъдат квалифицирани като „предприятия“ по смисъла на членове 101 и 102 ДФЕС или че разглежданите правила могат да бъдат квалифицирани като „решения на сдружения на предприятия“ по смисъла на член 101 ДФЕС.
- 94 Такъв може да бъде по-специално случаят с правилата, свързани с упражняването от спортно сдружение на правомощия, даващи възможност за предварителното разрешаване на спортни състезания, чието организиране и предлагане на пазара представляват икономическа дейност за предприятията, които извършват или възнамеряват да извършват такава дейност, включително и за такова сдружение (вж. в този смисъл решение от 1 юли 2008 г., МОТОВЕ, C-49/07, EU:C:2008:376, т. 28). Такъв може да е и случаят с правилата, които имат за цел да регламентират участието на спортистите в такива състезания, което представлява икономическа дейност, когато те упражняват съответния спорт професионално или полупрофесионално.
- 95 При това положение спортната дейност има неоспорими особености, които, макар да се отнасят конкретно до аматьорския спорт, могат да се открият и при упражняването на спорт като икономическа дейност (вж. в този смисъл решение от 13 април 2000 г., Lehtonen и Castors Braine, C-176/96, EU:C:2000:201, т. 33).
- 96 Особеностите, които са характерни за даден икономически сектор, могат евентуално да бъдат взети предвид, наред с други елементи и доколкото са от значение, при прилагането на член 101 ДФЕС, и по-специално при разглеждането на въпроса дали трябва да се счита, че дадено поведение има за „цел“ или, при липса на такава, има за „резултат“ предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията, като обаче се отчете икономическият и правен контекст, в който те се вписват, както и „реалните условия“ и „реалния контекст“, които са характерни за структурата и функционирането на засегнатите сектори или пазари (вж. в този смисъл решение от 15 декември 1994 г., DLG, C-250/92, EU:C:1994:413, т. 31). Такъв анализ може да включва отчитане например на естеството, организацията или също функционирането на съответния спорт, и по-специално на степента, в която се упражнява професионално, на начина, по който се практикува, на начина, по който взаимодействат различните участници в него, както и на ролята на структурите или организациите, отговарящи за него на всички равнища, с които Съюзът поощрява сътрудничеството в съответствие с член 165, параграф 3 ДФЕС.

б) По член 101, параграф 1 ДФЕС

- 97 Член 101, параграф 1 ДФЕС обявява за несъвместими с вътрешния пазар всички споразумения между предприятия, решения на сдружения на предприятия и съгласувани практики, които биха могли да засегнат търговията между държавите членки и които имат за своя цел или резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на вътрешния пазар.

1) По квалификацията, че е налице поведение, което има за своя „цел“ или за „резултат“ предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС

98 За да може в даден случай да се приеме, че споразумение, решение на сдружение на предприятия или съгласувана практика попада в обхвата на забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, е необходимо съгласно самия текст на тази разпоредба да се докаже или че дадено споразумение има за цел предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на вътрешния пазар, или че това поведение има такъв резултат (вж. в този смисъл решения от 30 юни 1966 г., LTM, 56/65, EU:C:1966:38, стр. 359, и от 29 юни 2023 г., Super Bock Bebidas, C-211/22, EU:C:2023:529, т. 31).

99 За да се постигне това, най-напред следва да се разгледа целта на съответното поведение. В случай че след подобен преглед се окаже, че това поведение има антиконкурентна цел, не е необходимо да се разглеждат неговите последици за конкуренцията. Следователно само в хипотезата, при която не може да се приеме, че посоченото поведение има такава антиконкурентна цел, е необходимо, на второ място, да се пристъпи към разглеждане на този резултат (вж. в този смисъл решения от 30 юни 1966 г., LTM, 56/65, EU:C:1966:38, стр. 359, и от 26 ноември 2015 г., Maxima Latvija, C-345/14, EU:C:2015:784, т. 16 и 17).

100 Проверката, която следва да се извърши, е различна в зависимост от това дали разглежданото поведение има за „цел“ или за „резултат“ предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията, тъй като за всяко от тези две понятия се прилага различен правен режим и правила за доказване (вж. в този смисъл решение от 30 януари 2020 г., Generics (UK) и др., C-307/18, EU:C:2020:52, т. 63).

i) По квалификацията, че е налице поведение, което има за „цел“ предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС

101 Както следва от постоянната практика на Съда, обобщена по-специално в решения от 23 януари 2018 г., F. Hoffmann-La Roche и др. (C-179/16, EU:C:2018:25, т. 78) и от 30 януари 2020 г., Generics (UK) и др. (C-307/18, EU:C:2020:52, т. 67), понятието за антиконкурентна „цел“, макар, както следва от точки 98 и 99 от настоящото решение, да не представлява изключение по отношение понятието антиконкурентен „резултат“, все пак трябва да се тълкува стриктно.

102 Така това понятие трябва да се разбира като отнасящо се само към някои видове съгласуване между предприятия, които увреждат в достатъчна степен конкуренцията, за да се приеме, че не е необходимо да се разглежда резултатът от тях. Всъщност определени форми на съгласуване между предприятията могат по самото си естество да се разглеждат като увреждащи доброто функциониране на нормалната конкуренция (вж. в този смисъл решения от 30 юни 1966 г., LTM, 56/65, EU:C:1966:38, стр. 359, от 23 януари 2018 г., F. Hoffmann-La Roche и др., C-179/16, EU:C:2018:25, т. 78, и от 30 януари 2020 г., Generics (UK) и др., C-307/18, EU:C:2020:52, т. 67).

103 Сред видовете действия, които трябва да се считат за такива, на първо място са посочени някои особено увреждащи доброто функциониране на нормалната конкуренция тайни действия, като хоризонталните картели, водещи до определяне на цените, до ограничаване на производствения капацитет или до подялбата на клиентелата. Всъщност такива видове

действия могат да доведат до увеличаване на цените или намаляване на производството, а оттам и на предлагането, при което се стига до лошо разпределяне на ресурсите в ущърб на бизнес ползвателите и на потребителите (вж. в този смисъл решения от 20 ноември 2008 г., *Beef Industry Development Society и Barry Brothers*, C-209/07, EU:C:2008:643, т. 17 и 33, от 11 септември 2014 г., *СВ/Комисия, С-67/13 P*, EU:C:2014:2204, т. 51, и от 16 юли 2015 г., *ING Pensii*, C-172/14, EU:C:2015:484, т. 32).

- 104 Без непременно да са вредни за конкуренцията, в някои случаи други видове поведение също могат да се разглеждат като такива с антиконкурентна цел. Това се отнася по-специално за някои видове хоризонтални споразумения, различни от картелите, например тези, които водят до изключване на конкурентни предприятия от пазара (вж. в този смисъл решения от 30 януари 2020 г., *Generics (UK) и др.*, C-307/18, EU:C:2020:52, т. 76, 77, 83—87 и 101, и от 25 март 2021 г., *Lundbeck/Комисия, С-591/16 P*, EU:C:2021:243, т. 113 и 114) или някои видове решения на сдружения на предприятия, имащи за цел да координират поведението на своите членове, по-специално по отношение на цените (вж. в този смисъл решение от 27 януари 1987 г., *Verband der Sachversicherer/Комисия, 45/85*, EU:C:1987:34, т. 41).
- 105 За да се прецени в даден случай дали определено споразумение, решение на сдружение на предприятия или съгласувана практика поради самото си естество имат достатъчна степен на вредност по отношение на конкуренцията, за да може да се счита, че имат за цел предотвратяването, ограничаването или нарушаването ѝ, е необходимо да се разгледа, първо, съдържанието на разглежданото споразумение, решение или практика, второ, икономическият и правен контекст, в който те се вписват, и трето, преследваните от тях цели (вж. в този смисъл решения от 11 септември 2014 г., *СВ/Комисия, С-67/13 P*, EU:C:2014:2204, т. 53, и от 23 януари 2018 г., *F. Hoffmann-La Roche и др.*, C-179/16, EU:C:2018:25, т. 79).
- 106 В това отношение, най-напред, що се отнася до икономическия и правен контекст, в който се вписва съответното поведение, следва да се вземе предвид естеството на засегнатите стоки или услуги, както и реалните условия, които характеризират структурата и функционирането на съответния или съответните сектори или пазари (решения от 11 септември 2014 г., *СВ/Комисия, С-67/13 P*, EU:C:2014:2204, т. 53, и от 23 януари 2018 г., *F. Hoffmann-La Roche и др.*, C-179/16, EU:C:2018:25, т. 80). За сметка на това изобщо не е необходимо да се разглеждат и на още по-силно основание да се доказват последиците от това поведение върху конкуренцията, независимо дали са действителни, или потенциални, и отрицателни, или положителни, както следва от цитираната в точки 98 и 99 от настоящото решение съдебна практика.
- 107 По-нататък, що се отнася до преследваните с разглежданото поведение цели, следва да се определят обективните цели, които това поведение се стреми да постигне по отношение на конкуренцията. За сметка на това обстоятелството, че участващите предприятия са действали без никакво субективно намерение да предотвратят, ограничат или нарушат конкуренцията, а са преследвали някои законни цели, не са релевантни за целите на прилагането на член 101, параграф 1 ДФЕС (вж. в този смисъл решения от 6 април 2006 г., *General Motors/Комисия, С-551/03 P*, EU:C:2006:229, т. 64 и 77 и цитираната съдебна практика, и от 20 ноември 2008 г., *Beef Industry Development Society и Barry Brothers*, C-209/07, EU:C:2008:643, т. 21).

108 Накрая, отчитането на всички обстоятелства, посочени в предходните три точки от настоящото решение, трябва във всички случаи да покаже точните причини, поради които разглежданото поведение е в достатъчна степен вредно за конкуренцията, което да обоснове извода, че то има за цел предотвратяването, ограничаването или нарушаването ѝ (вж. в този смисъл решение от 11 септември 2014 г., СВ/Комисия, С-67/13 Р, ЕУ:С:2014:2204, т. 69).

ii) По квалификацията, че е налице поведение, което има за „резултат“ предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията

109 Понятието за поведение с антиконкурентен „резултат“ от своя страна обхваща всяко поведение, за което не може да се приеме, че има антиконкурентна „цел“, при условие че бъде доказано, че това поведение има за реални или потенциални последици предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията, и то съществени (вж. в този смисъл решения от 28 май 1998 г., Deere/Комисия, С-7/95 Р, ЕУ:С:1998:256, т. 77, и от 30 януари 2020 г., Generics (UK) и др., С-307/18, ЕУ:С:2020:52, т. 117).

110 За тази цел е необходимо конкуренцията да се разгледа в реалния контекст, в който би се проявила при липсата на разглежданото споразумение, решение на сдружение на предприятия или съгласувана практика (решения от 30 юни 1966 г., LTM, 56/65, ЕУ:С:1966:38, стр. 360, и от 30 януари 2020 г., Generics (UK) и др., С-307/18, ЕУ:С:2020:52, т. 118), като се определи пазарът или пазарите, на които това поведение може да породи своите последици, а след това и като се квалифицират тези последици, независимо дали са реални или потенциални. Сам по себе си този анализ предполага да се вземат предвид всички относими обстоятелства.

2) По възможността да се приеме, че някои конкретни действия не попадат в обхвата на член 101, параграф 1 ДФЕС

111 От постоянната практика на Съда следва, че не всяко споразумение между предприятия или решение на сдружение на предприятия, което ограничава свободата на действие на предприятията, страни по това споразумение, или обвързани от спазването на това решение, попада непременно в обхвата на забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС. Всъщност анализът на икономическия и правен контекст, в който се вписват някои от тези споразумения и решения, може да доведе до констатацията, първо, че те са обосновани от преследването на една или повече законни цели от общ интерес, които сами по себе си нямат антиконкурентен характер, второ, че конкретните средства, които се използват за постигането на тези цели, са действително необходими за постигането им и трето, че дори да се окаже, че тези средства имат за присъщ резултат ограничаването или нарушаването, поне потенциално, на конкуренцията, този присъщ резултат не надхвърля необходимото, по-специално като премахва всякаква конкуренция. Тази съдебна практика може да се приложи по-специално при наличие на споразумения или решения под формата на правила, приети от сдружение, като съсловни или спортно сдружение, с оглед на постигането на определени цели, свързани с етиката и деонтологията, и в по-широк смисъл, да регламентират упражняването на професионална дейност, ако съответното сдружение докаже, че са изпълнени така припомнените условия (вж. в този смисъл решения от 19 февруари 2002 г., Wouters и др., С-309/99, ЕУ:С:2002:98, т. 97, от 18 юли

2006 г., Меса-Medina и Мајсен/Комисия, C-519/04 P, EU:C:2006:492, т. 42—48, и от 28 февруари 2013 г., Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas, C-1/12, EU:C:2013:127, т. 93, 96 и 97).

- 112 По-специално в областта на спорта Съдът е трябвало да отбележи, с оглед на данните, с които разполага, че антидопинговата правна уредба, приета от МОК, не попада в обхвата на забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, въпреки че ограничава свободата на действие на спортистите и има за последица ограничаването на потенциалната конкуренция между тях, като определя праг, над който наличието на нандролоната представлява допинг, с цел да се запази справедливото, честно и обективно провеждане на спортното състезание, да се осигурят равенство на възможностите за спортистите, да се защити тяхното здраве, както и да се спазят етичните ценности, които са в основата на спорта, сред които са заслугите (вж. в този смисъл решение от 18 юли 2006 г., Меса-Medina и Мајсен/Комисия, C-519/04 P, EU:C:2006:492, т. 43—55).
- 113 За сметка на това посочената в точка 111 от настоящото решение съдебна практика не може да се прилага по отношение на поведение, което далеч не се изчерпва само с присъщия „резултат“ да ограничи, поне потенциално, конкуренцията, ограничавайки свободата на действие на някои предприятия, и има степен на вредност по отношение на тази конкуренция, която позволява да се приеме, че самата му „цел“ е нейното предотвратяване, ограничаване или нарушаване. Ето защо само ако след проверка на разглежданото в конкретен случай поведение се окаже, че то няма за цел предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията, по-нататък следва да се определи дали то може да попадне в обхвата на тази съдебна практика (вж. в този смисъл решения от 28 февруари 2013 г., Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas, C-1/12, EU:C:2013:127, т. 69, от 4 септември 2014 г., API и др., C-184/13—C-187/13, C-194/13, C-195/13 и C-208/13, EU:C:2014:2147, т. 49, и от 23 ноември 2017 г., ЧЕЗ Електро България и Фронтекс Интернешънъл, C-427/16 и C-428/16, EU:C:2017:890, т. 51, 53, 56 и 57).
- 114 Следователно, що се отнася до поведение, което има за цел предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията, единствено на основание член 101, параграф 3 ДФЕС и при условие че са спазени всички предвидени в тази разпоредба условия, това поведение може да бъде освободено от забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 20 ноември 2008 г., Beef Industry Development Society и Barry Brothers, C-209/07, EU:C:2008:643, т. 21).
- 115 Различните доводи, представени от ISU, трябва да се преценят в светлината на всички тези съображения.

в) По установеното в конкретния случай нарушение

- 116 Що се отнася до доводите на ISU, че Общият съд е заменил преценката на Комисията със своята преценка, като е приел, че е налице нарушение, различно от описаното от Комисията, следва да се констатира, на първо място, че в точки 57 и 126 от обжалваното съдебно решение Общият съд по същество отбелязва, че Комисията е установила наличието на нарушение, състоящо се в това, че ISU е приел и приложил на световния пазар на организиране и използване с търговска цел на международни състезания по бързо пързалане с кьнки и на упражняване на различните свързани с тези състезания права, правилата за предварително разрешение и за допустимост в техните редакции, приети през 2014 г. и 2016 г., както впрочем припомня ISU в жалбата си. В първата от тези две точки

Общият съд посочва също, че Комисията е квалифицирала това поведение като нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС, тъй като то има, от една страна, за „цел“, и от друга страна, за „резултат“ ограничаването на конкуренцията.

- 117 На второ място, в точки 77—120 от обжалваното съдебно решение Общият съд е извършил контрол над преценките, въз основа на които Комисията е квалифицирала приемането и прилагането на правилата за предварително разрешение и за допустимост като поведение, което има за „цел“ да ограничи конкуренцията, като е разгледал, първо, преценките относно съдържанието на тези правила, второ, преценките относно преследваните с посочените правила цели и трето, преценките, свързани с контекста, в който се вписват същите правила, в съответствие с постоянната практика на Съда, на която впрочем се прави позоваване в точки 66 и 67 от обжалваното съдебно решение. Съгласно извършената от нея проверка тази юрисдикция приема в точки 121—123 от обжалваното съдебно решение, че Комисията не е допуснала нито една от грешките при прилагане на правото и от явните грешки в преценката, в които е упрекната от ISU, така че квалифицирането като поведение, което има за „цел“ да ограничи конкуренцията, не изглежда необосновано и поради това не е необходимо произнасяне по доводите на ISU във връзка с алтернативната и субсидиарна квалификация като поведение, което има за „резултат“ ограничаването на тази конкуренция.
- 118 На трето и последно място, от представената на Съда преписка е видно, че определянето на разглежданото в случая поведение и квалификацията, която му е направена в обжалваното съдебно решение, съответстват във всичките си елементи на съдържанието на спорното решение. Всъщност член 1 от това решение, съгласно който ISU е нарушил член 101, параграф 1 ДФЕС, като е приел и приложил правилата за предварително разрешение и за допустимост, трябва да се тълкува във връзка със съображения 161—188 от него, в които Комисията е приела, че предвид съдържанието им, преследваните цели и икономическия и правен контекст, в който те се вписват, тези правила трябва да се разглеждат като имащи за „цел“ ограничаването на конкуренцията, преди в съображения 194—209 от посоченото решение да се добави отделно и независимо, че посочените правила имат за „резултат“ и ограничаването на конкуренцията.
- 119 По-специално, както показват тези различни констатации, Комисията не е възприела правна квалификация, „съчетаваща“ алтернативните понятия антиконкурентна „цел“ и антиконкурентен „резултат“, както твърди ISU. Напротив, тя възприема паралелно две отделни и независими една от друга правни квалификации, всяка от които, ако се предположи, че е обоснована, е достатъчна, за да обоснове разпоредителната част на спорното решение.
- 120 При тези условия, противно на поддържаното от ISU, Общият съд не се е произнесъл по нарушение, различно от това, което е било квалифицирано от Комисията. Напротив, той само приема, че първата от двете правни квалификации, възприети от тази институция, не е опорочена от нито една от твърдените от ISU грешки.
- 121 Освен това, макар да е вярно, че в разделите на обжалваното съдебно решение, в които се проверява основателността на тази квалификация с оглед на съдържанието (т. 81—98), целите (т. 99—114) и икономическия и правен контекст (т. 115—120) на правилата за предварително разрешение и за допустимост, в нито един момент не се разглежда начинът, по който те са били приложени от ISU, се налага изводът, че този подход е еднакъв със следвания от Комисията в спорното решение. Всъщност разделите от спорното решение, в

които са разгледани съдържанието (съображения 162—167 и 180—187), целите (съображения 168—171) и икономическият и правен контекст (съображения 172 и 173) на тези правила също не засягат подобна проблематика, която се разглежда единствено в рамките на различни раздели, като тези относно „намерението“ на ISU (съображения 174—179) или относно „последниците“ от посочените правила върху конкуренцията (съображения 199—205).

- 122 Ето защо следва да се отхвърлят като неоснователни доводите на ISU, че Общият съд е приел, че е налице нарушение, различно от това, което Комисията е определила в спорното решение, като е заменил преценката на тази институция със своята преценка.

г) По наличието в конкретния случай на поведение, което има за „цел“ ограничаването на конкуренцията

- 123 Доводите на ISU, че Общият съд е тълкувал неправилно член 101, параграф 1 ДФЕС и въз основа на това тълкуване неправилно е заключил, че правилата за предварително разрешение и за допустимост правилно са били квалифицирани от Комисията като поведение, което има за „цел“ ограничаването на конкуренцията, са основно три вида.

- 124 По същество ISU упреква Общия съд, първо, че е тълкувал неправилно понятието за антиконкурентна „цел“, като е приел, подобно на Комисията, че предвид вида поведение, което се разглежда в случая, разглеждането на съдържанието му, на преследваните от него цели, както и на икономическия и правен контекст, в който то се вписва, трябва да се извърши с оглед на решения от 1 юли 2008 г., *МОТОЕ (С-49/07, ЕУ:С:2008:376)*, и от 28 февруари 2013 г., *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas (С-1/12, ЕУ:С:2013:127)*. Второ, Общият съд неправилно приел, че това поведение трябва да се квалифицира като нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС, тъй като имало за „цел“ ограничаването на конкуренцията, както следвало от преценките на Комисията относно съдържанието, целите и икономическия и правен контекст на правилата за предварително разрешение и за допустимост. В същото време тази юрисдикция пропуснала да се произнесе по други съществени обстоятелства, като намерението, което Комисията е приписала на ISU, и последниците от тези правила за съответния пазар, както и за свързания с него пазар на фигурното пързалане. Трето, като е разгледал заедно второто и четвъртото основание за отмяна, които се отнасят съответно до понятието за антиконкурентна „цел“ по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС и до практиката на Съда, съгласно която определено поведение може да се счита, че не попада в приложното поле на тази разпоредба (решение от 19 февруари 2002 г., *Wouters и др., С-309/99, ЕУ:С:2002:98*), Общият съд е допуснал допълнителни грешки при прилагане на правото, които по същество се състоят в „сливане“ на тези два отделни въпроса, и по този начин е заменил преценката на Комисията със своята преценка.

1) По приложимостта към случая на съдебната практика, произтичаща от решения от 1 юли 2008 г., МОТОЕ (С-49/07, ЕУ:С:2008:376), и от 28 февруари 2013 г., Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas (С-1/12, ЕУ:С:2013:127)

- 125 От практиката на Съда следва, че поддържането или развитието на ненарушена конкуренцията на вътрешния пазар може да се гарантира само ако се осигури равенство на възможностите за предприятията. Да се предостави на предприятие, което извършва дадена икономическа дейност, правомощието да определя *de jure* или дори *de facto* на кои

други предприятия също е разрешено да упражняват такава дейност, както и да указва условията, при които тя може да се упражнява, поставя обаче това предприятие в положение на конфликт на интереси и му предоставя явно предимство пред неговите конкуренти, като му позволява да възпрепятства достъпа им до съответния пазар или да третира по-благоприятно собствената си дейност (вж. в този смисъл решения от 13 декември 1991 г., GB-Inno-VM, C-18/88, EU:C:1991:474, т. 25, от 12 февруари 1998 г., Raso и др., C-163/96, EU:C:1998:54, т. 28 и 29, и от 1 юли 2008 г., МОТОЕ, C-49/07, EU:C:2008:376, т. 38, 49, 51 и 52), както и по този начин да възпрепятства развитието на основаната на качествата конкуренция в ущърб на потребителите, като ограничава производството, разработването на алтернативни продукти или услуги или нововъведенията.

- 126 Следователно такова правомощие може да бъде предоставено на определено предприятие само при условие че бъде съпроводено с ограничения, задължения и контрол, независимо дали това правомощие произтича от предоставянето от държава членка на изключителни или специални права, които поставят предприятието, на което е предоставено, в господстващо положение на съответния пазар (вж. в този смисъл решение от 1 юли 2008 г., МОТОЕ, C-49/07, EU:C:2008:376, т. 50 и 53), от автономното поведение на предприятие с господстващо положение, което му позволява да попречи на потенциално конкурентни предприятия да получат достъп до този пазар или до свързани или съседни пазари (вж. в този смисъл решение от 13 декември 1991 г., GB-Inno-VM, C-18/88, EU:C:1991:474, т. 17—20 и 24), или от решение на сдружение на предприятия, на още по-силно основание, когато сдружението, от което изхожда това решение, трябва едновременно с това да се счита за „предприятие“ поради икономическата дейност, която упражнява на посочения пазар (вж. в този смисъл решение от 28 февруари 2013 г., Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas, C-1/12, EU:C:2013:127, т. 39, 44, 45, 59, 91 и 92).
- 127 Ето защо Съдът вече е отбелязал, че освен ако не са предвидени ограничения, задължения и контрол, които могат да изключат риска от злоупотреба с господстващо положение, подобно правомощие, когато е предоставено на предприятие в господстващо положение, нарушава член 102 ДФЕС, евентуално във връзка с член 106 ДФЕС, поради самото си съществуване (вж. в този смисъл решение от 1 юли 2008 г., МОТОЕ, C-49/07, EU:C:2008:376, т. 50 и 53).
- 128 По същия начин, тъй като членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС, макар да преследват различни цели и да имат различно приложно поле, могат да се приложат едновременно към едно и също поведение, когато съответните условия за прилагането им са изпълнени (вж. в този смисъл решения от 11 април 1989 г., Saeed Flugreisen и Silver Line Reisebüro, 66/86, EU:C:1989:140, т. 32, от 16 март 2000 г., Compagnie maritime belge transports и др./Комисия, C-395/96 P и C-396/96 P, EU:C:2000:132, т. 33, и от 30 януари 2020 г., Generics (UK) и др., C-307/18, EU:C:2020:52, т. 146), и че поради това тези членове трябва да се тълкуват съгласувано, като се отчитат обаче техните особености, следва да се приеме, че такова правомощие може да се разглежда като имащо за „цел“ предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС.
- 129 Ако се предположи, че случаят не е такъв, това правомощие може поне да се разглежда като имащо за „резултат“ предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията, както Съдът също вече е отбелязал (вж. в този смисъл решение от 28 февруари 2013 г., Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas, C-1/12, EU:C:2013:127, т. 69).

130 Поради тези съображения Общият съд правилно е приел по същество в точки 68—76 от обжалваното съдебно решение, подобно на Комисията в съображения 172 и 173 от спорното решение, че предвид вида на разглежданото в случая поведение, а именно решение на сдружение на предприятия, с което на това сдружение, отговорно за спортна дисциплина, се предоставят правомощия за регулиране, контрол и налагане на санкции, позволяващи му да разрешава или да възпрепятства достъпа на потенциално конкурентни предприятия до даден пазар, на който самото сдружение извършва икономическа дейност, целта на това поведение, и по-конкретно неговото съдържание, преследваните цели, както и икономическия и правен контекст, в който се вписва, трябва да бъдат разглеждани с оглед на съдебната практика, установена с решения от 1 юли 2008 г., *MOTOE* (C-49/07, EU:C:2008:376), и от 28 февруари 2013 г., *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas* (C-1/12, EU:C:2013:127).

2) По квалификацията на разглежданото в случая поведение

131 За да се прецени дали решение на сдружение на предприятия, с което на това сдружение се предоставя правомощие за регулиране, контрол и налагане на санкции, позволяващо му да разрешава или да възпрепятства достъпа на потенциално конкурентни предприятия до даден пазар, на който самото сдружение извършва икономическа дейност, трябва да се счита, че има за цел или, при липса на такава, има за последица предотвратяване, ограничаване или нарушаване на конкуренцията, трябва най-напред да се определи дали това правомощие е подчинено на прозрачни, ясни и точни материалноправни критерии (вж. в този смисъл решение от 28 февруари 2013 г., *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas*, C-1/12, EU:C:2013:127, т. 84—86, 90, 91 и 99), които позволяват да се избегне възможността то да се упражнява по произволен начин. Освен това тези критерии очевидно трябва да бъдат установени в достъпна форма преди всякакво прилагане на правомощието, което са предназначени да ограничат.

132 Сред тях могат да фигурират по-специално критерии, които насърчават по подходящ и ефективен начин провеждането на спортни състезания, основани на равенство на възможностите и на заслугите.

133 Ако това е така, на следващо място, такива критерии трябва да могат да гарантират недискриминационното упражняване на такова правомощие (вж. в този смисъл решение от 28 февруари 2013 г., *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas*, C-1/12, EU:C:2013:127, т. 99), а що се отнася до санкциите, които могат да бъдат наложени — едновременно обективния и пропорционален характер на тези санкции (вж. в този смисъл решение от 18 юли 2006 г., *Meca-Medina и Majcen/Комисия*, C-519/04 P, EU:C:2006:492, т. 48 и 55). За да може посочените критерии най-общо да се разглеждат като недискриминационни, е необходимо те да не поставят организирането и използването с търговска цел на състезания от трети лица, както и участието на спортистите в тях на изисквания, които са или различни от приложимите към състезанията, организирани и предлагани на пазара от решаващия субект, или идентични или сходни, но невъзможни или изключително трудни за изпълнение на практика от предприятие, което няма същото качество на сдружение или не разполага със същите правомощия като този субект и следователно се намира в различно от неговото положение. Що се отнася по-специално до критериите за определяне на санкциите, които могат да бъдат наложени, те трябва освен това да гарантират, че във всеки конкретен случай тези санкции се определят при спазване на принципа на пропорционалност, като се вземат предвид по-специално естеството, продължителността и тежестта на установеното неизпълнение.

- 134 Накрая, посочените критерии трябва да могат да бъдат предмет на ефективен контрол (вж. в този смисъл решение от 28 февруари 2013 г., *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas*, C-1/12, EU:C:2013:127, т. 99).
- 135 Освен това въпросното правомощие трябва да бъде ограничено от прозрачни и недискриминационни процедурни правила, отнасящи се по-специално до сроковете за подаване на искане за предварително разрешение и до приемането на решение по него, които не трябва да бъдат в ущърб на потенциалните конкурентни предприятия, като им се попречи да получат ефективен достъп до пазара (вж. в този смисъл решение от 28 февруари 2013 г., *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas*, C-1/12, EU:C:2013:127, т. 86 и 92) и в крайна сметка да се ограничи производството.
- 136 С оглед на съдебната практика, припомнена в предходните пет точки от настоящото решение, в случая следва да се констатира, първо, че противно на поддържаното от ISU, Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото при анализа на целта на правилата за предварително разрешение и за допустимост, като е разгледал въпроса дали тези правила са били предвидени по начин, който позволява да се избегне предоставените с тях на тези сдружения правомощия за предварително разрешаване, контрол и налагане на санкции да се упражняват произволно, дискриминационно или непропорционално.
- 137 В частност Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като при конкретната проверка на съдържанието на посочените правила е приел в точки 85—89 и 118 от обжалваното съдебно решение, че те не са обосновани по проверим начин от никаква конкретна цел, и че не подчиняват правомощието за преценка, с което се ползва ISU, да разрешава или да отказва да разреши организирането и изпълнението на проекти за състезания по бързо пързалане с кънки, които могат да му бъдат представени от трети образувания или предприятия, въз основа на прозрачни, обективни, недискриминационни и следователно подлежащи на контрол критерии за разрешаване, така че трябва да се приеме, че това сдружение разполага с дискреционно правомощие.
- 138 Следва да се добави, че тези преценки, които, както става ясно от точки 83 и 84 от обжалваното съдебно решение, са имали за цел да отговорят на конкретни доводи, представени от ISU с оглед на оспорването на някои от преценките, направени от Комисията в спорното решение, не могат да се считат по същество за нови по отношение на последното. Всъщност в съображение 173 от това решение Комисията се позовава общо на необходимостта относно право на преценка като това, с което разполага ISU, да бъдат предвидени задължения, ограничения и контрол, преди да посочи по-специално в съображения 163 и 185 от въпросното решение, че настоящият случай не е такъв, тъй като липсва връзка между това правомощие и конкретни и проверими цели.
- 139 Също така Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел по същество в точки 91—95 и 97 от обжалваното съдебно решение, че санкциите, които могат да бъдат наложени от ISU на спортистите, участващи в състезания по бързо пързалане с кънки, които не са получили предварително разрешение от него, не са били подчинени на критерии, които могат да гарантират обективния и пропорционален характер на тези санкции, и представляват значим фактор, за да се определи дали правилата за предварително разрешение и за допустимост са имали за цел да ограничат конкуренцията на съответния пазар. Тези преценки, които, както става ясно от точки 83, 90 и 96 от обжалваното съдебно решение, също имат за цел да отговорят на доводите, представени от

ISU в подкрепа на жалбата му за отмяна, също не могат да се разглеждат като отнасящи се до нови въпроси спрямо разгледаните в съображения 162, 163, 166 и 186 от спорното решение.

- 140 Второ, като се позовава по току-що припомнения начин на съдебната практика, цитирана в точки 125—128 от настоящото решение, Общият съд включва съображенията си по този въпрос в рамките на единна правна аргументация, чиято цел е да се определи, в съответствие с постоянната съдебна практика, цитирана в точки 105—108 от това решение и както следва по-специално от точки 68, 76, 80 и 120 от обжалваното съдебно решение, дали Комисията правилно е заключила, че правилата за предварително разрешение и за допустимост трябва да се разглеждат, предвид съдържанието им, преследваните цели и икономическия и правен контекст, в който се вписват, като правила, които имат за цел да ограничат конкуренцията поради достатъчната степен на вредност, която представляват за нея.
- 141 ISU обаче не оспорва основателността на тази единна правна аргументация.
- 142 Всъщност той поддържа единствено, най-напред, че някои обстоятелства, които са били отчетени в рамките на посочените съображения, като дискреционното правомощие за предварително разрешаване, предоставено му от правилата за предварително разрешение и за допустимост, непропорционалният характер на санкциите, които тези правила му дават възможност да наложи на спортистите, участващи в състезания по бързо пързалане с кънки, които не е разрешил, или пък обстоятелството, че посочените правила поне до 2014 г. се отнасят до цел, която се изразява в осигуряването на защитата на икономическите интереси на ISU, не са достатъчни, взети поотделно, за да обосноват извода на тази юрисдикция, че правилата основателно са били признати като имащи за цел ограничаването на конкуренцията. Подобни доводи обаче не могат да поставят под съмнение този извод, тъй като той се основава на цялостна оценка.
- 143 По-нататък, ISU поддържа по същество, че този извод е опорочен от грешка при прилагане на правото, тъй като в крайна сметка се основава на възможността или риска, присъщ на самото съдържание и структура на правилата за предварително разрешение и за допустимост, тези правила да бъдат използвани за антиконкурентни цели, изразяващи се във възпрепятстване на достъпа до съответния пазар на образуванията или предприятията, които могат да се конкурират с това сдружение, както и по-благоприятно третиране на организирания от него състезания.
- 144 Такъв извод обаче, както е формулиран в точки 95, 118 и 119 от обжалваното съдебно решение, е в съответствие с практиката на Съда. Всъщност, макар от тази съдебна практика да следва, че спортно сдружение като ISU може да приема, прилага и осигурява чрез налагане на санкции спазването на правилата за организирането и провеждането на международните състезания в съответната спортна дисциплина (вж. в този смисъл решения от 11 април 2000 г., *Deliège*, C-51/96 и C-191/97, EU:C:2000:199, т. 67 и 68, от 18 юли 2006 г., *Meca-Medina и Majcen/Комисия*, C-519/04 Р, EU:C:2006:492, т. 44, и от 13 юни 2019 г., *TopFit и Biffi*, C-22/18, EU:C:2019:497, т. 60), тези съображения в никакъв случай не позволяват да се считат за законни правила, които, подобно на правилата за предварително разрешение и за допустимост, не предвиждат подходящи ограничения, задължения и контрол.

- 145 Напротив, такива правила трябва да се разглеждат в светлината на съдебната практика, припомнена в точки 125—128 от настоящото решение, като имащи за цел да ограничат конкуренцията. Всъщност те предоставят на субекта, който ги е приел и който е оправомощен да ги прилага, правомощието да разрешава, контролира или поставя условия за достъпа до пазара на всяко потенциално конкурентно предприятие и да определя както степента на конкуренция, която може да съществува на този пазар, така и условията, при които тази евентуална конкуренция може да се упражнява.
- 146 В това си качество посочените правила по естеството си позволяват — ако не да изключи от посочения пазар всяко конкурентно предприятие, дори и също толкова ефективно — то поне да ограничи организирането и използването с търговска цел на алтернативни или нови по своя формат или съдържание състезания. По този начин те освен това са от естество да лишат спортистите от всякаква възможност да участват в тези състезания, въпреки че последните могат да представляват интерес за тях, например поради новаторски формат, като същевременно спазват всички принципи, ценности и правила на играта, които са в основата на съответната спортна дисциплина. В крайна сметка те могат да лишат зрителите по трибуните и телевизионните зрители от всякаква възможност да им бъде предложено да присъстват на посочените състезания или да гледат излъчването им.
- 147 Накрая, ISU по същество оспорва отхвърлянето, кратко или без разглеждане, от Общия съд на различните му доводи и доказателства за намерението, което го е довело до приемането на правилата за предварително разрешение и за допустимост (т. 121 от обжалваното съдебно решение), както и за прилагането и последиците от тези правила на съответния пазар и на свързания с него пазар на фигурното пързалане (т. 115—117 от обжалваното съдебно решение). Тези доводи обаче трябва да се отхвърлят с оглед на съдебната практика, припомнена в точки 98, 99, 106 и 107 от настоящото решение.
- 148 Следователно Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото или грешка в правната квалификация на фактите, като е приел, че Комисията правилно е квалифицирала правилата за предварително разрешение и за допустимост, които имат за цел да ограничат конкуренцията по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС. Фактът, че както впрочем поддържа ISU, тази юрисдикция, по-специално в точки 101—104 и 108 от обжалваното съдебно решение, е съвместила разглеждането на отделния въпрос дали все пак може да се приеме, с оглед на цитираната в точка 111 от настоящото решение съдебна практика, че тези правила не попадат в приложното поле на посочената разпоредба, при положение че тази съдебна практика е ирелевантна, когато е налице поведение, което има за цел ограничаването на конкуренцията, както следва от точки 113 и 114 от това решение, при всички положения е без значение за основателността на аргументацията, припомнена в точка 140 от посоченото решение.
- 149 Следователно първото основание трябва да се отхвърли.

Б. По второто основание

1. Доводи на страните

- 150 С второто си основание ISU упреква Общия съд, че не е разбрал и разгледал правилно четвъртото основание за отмяна, както и представените в негова подкрепа доказателства, в нарушение на задълженията си по член 263 ДФЕС.

- 151 В това отношение той посочва, първо, че това основание за отмяна има точно определена и ограничена цел, а именно да се поддържа, че отказът му да разреши проекта за международно състезание, което ще се проведе в Дубай, който му е представен от външен организатор, не попада в приложното поле на член 101, параграф 1 ДФЕС, като се има предвид, че този отказ преследвал законна цел, а именно да се осигури спазването на забраната за залагания, прогласена в неговия етичен кодекс, и не може да се счита за мотивиран от намерението да изключи потенциален конкурент от пазара на бързо пързалане с кънки, както приема Комисията в спорното решение.
- 152 Второ, ISU поддържа, че Общият съд е изменил обхвата на посоченото основание за отмяна, като е приел в точка 99 от обжалваното съдебно решение, че то предполага да се реши общият въпрос дали правилата за предварително разрешение и за допустимост са обосновани от цел, състояща се в защита на почтеността на спорта в дисциплините от компетентността на ISU.
- 153 Трето, ISU упреква Общия съд, че едновременно приема в точка 102 от обжалваното съдебно решение, че той има право да установи правила, имащи за цел да не допуснат международните състезания по кънки да бъдат засегнати негативно от залаганията, а едновременно с това в точка 127 от това решение е отказал да се произнесе по законосъобразността с оглед на член 101, параграф 1 ДФЕС на прилагането на тези правила към посочения в спорното решение проект за международно състезание, тъй като това прилагане само по себе си не е било квалифицирано като нарушение от Комисията, а само е споменато, за да се илюстрира начинът, по който посочените правила могат да бъдат приложени на практика. Всъщност от съображенията и от разпоредителната част на това решение ясно следвало, че прилагането на правилата за предварително разрешение и за допустимост към въпросния проект е било квалифицирано като нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС, също както и тяхното приемане, и че тази правна квалификация е възприета от Комисията след проверка, която е обхванала главно и дори изключително отказа на ISU да разреши посочения проект. При тези условия Общият съд бил длъжен да разгледа всички доводи и доказателства, които са му били представени от ISU за оспорването на такава квалификация и доказването на обосноваността на поведението му, което обаче тази юрисдикция не направила.
- 154 Комисията, подкрепяна от г-н Tuitert, г-н Kerstholt и EU Athletes, оспорва всички тези доводи.

2. Съображения на Съда

- 155 В самото начало следва да се констатира, че дори да се предположи, че Общият съд се е заблудил относно обхвата на повдигнатото от ISU четвърто основание за отмяна, като неправилно е приел, че е сезиран с общия въпрос дали правилата за предварително разрешение и за допустимост са обосновани от законна цел, а не с конкретния въпрос дали прилагането на тези правила към проекта за международно състезание по бързо пързалане с кънки, на който се позовава това сдружение, е обосновано от такава законна цел, настоящото основание при всички положения е неотносимо.
- 156 Всъщност, както следва от предходните съображения от настоящото решение, Общият съд правилно е потвърдил основателността на преценката на Комисията, че правилата за предварително разрешение и за допустимост, разглеждани сами по себе си и следователно независимо от прилагането им във всеки отделен случай, имат за цел да ограничат

конкуренцията. Освен това, както следва от точки 107, 113 и 114 от това решение, наличието на евентуална законна цел, дори да се приеме за установено, изобщо не е релевантно в този контекст.

- 157 При това положение, тъй като двете основания за обжалване са отхвърлени, то трябва да се отхвърли изцяло.

IV. По насрещната жалба

- 158 В подкрепа на своята насрещна жалба г-н Tuitert, г-н Kerstholt и EU Athletes изтъкват две основания, изведени по същество от грешки при прилагане на правото при тълкуването и прилагането в случая на член 101 ДФЕС.

A. По първото основание

1. Доводи на страните

- 159 С първото си основание, което се състои от две части, г-н Tuitert, г-н Kerstholt и EU Athletes, подкрепяни от Комисията, изтъкват, че Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото, като е приел, че установените от ISU арбитражни правила не могат да се считат за засилващи нарушението на член 101, параграф 1 ДФЕС, посочено в член 1 от спорното решение.
- 160 С първата част от това основание г-н Tuitert, г-н Kerstholt и EU Athletes твърдят, че съображението на Общия съд, че арбитражните правила могат да бъдат обосновани от законен интерес, свързан с особеностите на спорта, е опорочено от грешки при прилагане на правото.
- 161 В това отношение те посочват, на първо място, че от тези правила следва, че спортистите, засегнати от решение за недопустимост, прието от ISU, са длъжни да отнесат спора си с това сдружение изключително само пред САС. Те посочват също, че тези спортисти са длъжни да приемат всички приети от ISU правила, включително тези, с които се установява такъв механизъм за уреждане по арбитражен ред на спорове, за да може да им бъде разрешено да участват в международните състезания по кънки, организирани от това сдружение или от националните сдружения по кънки, които са негови членове.
- 162 На второ място, те отбелязват, че САС е установен извън Съюза арбитражен орган, чиито членове се назначават от международни спортни сдружения като ISU, т.е. на практика са под решаващото влияние на тези сдружения, и че издадените от този орган решения могат да бъдат обжалвани само пред Федералния съд (Швейцария), чийто контрол се свежда до проверка за спазването на обществения ред по смисъла, определен от тази юрисдикция, който изключва правилата на Съюза в областта на конкуренцията.
- 163 Те добавят, че макар националните съдилища на Съюза теоретично да запазват определена роля при изпълнението на тези решения, съдебният контрол, който те могат да упражняват върху решенията в такъв контекст, е, първо, фрагментиран и следователно скъп (доколкото спортистът трябва да оспори изпълнението на отнасящото се до него решение във всяка от държавите членки, в които възнамерява да участва в състезание), второ, закъснял и дори

неефективен (доколкото исканото съдебно решение по принцип се приема след провеждането на това състезание и на спортиста е забранено да иска междувременно налагането на обезпечителни мерки), трето, ограничен и дори незначителен (доколкото дадено решение може да се счита за противоречащо на обществения ред на Съюза само в случай на явно, ефективно и конкретно нарушение на правилата за конкуренция), и четвърто, при всички положения лишен от реално действие (доколкото ISU разполага с правомощието да изпълни самостоятелно или да възложи изпълнението от своите членове на решение спрямо даден спортист, като забрани всяко участие на последния в международните състезания, които той или те организира(т)).

- 164 На трето и последно място, г-н Tuitert, г-н Kerstholt и EU Athletes считат, че Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото, като в точка 156 от обжалваното съдебно решение е приел, че установеният с арбитражните правила механизъм „мо[же] да се обоснов[е] със законни интереси, свързани с особеностите на спорта“.
- 165 Всъщност тази юрисдикция по същество се основала общо и абстрактно на особения характер на спорта като цяло, докато разглежданите в случая правила се прилагат в конкретния контекст на бързото пързалане с кънки като икономическа дейност. Задължителното и изключително прибегване до арбитража обаче не можело да се обоснове по един и същ начин и в двата случая. Освен това съображенията на Общия съд били още по-проблематични, тъй като, за разлика от националните съдилища или от съда на Съюза, арбитражен орган извън правораздавателната система на Съюза, какъвто е САС, няма задължение да следи за спазването на правилата на Съюза в областта на конкуренцията, които САС тълкувал и впрочем прилагал, както е общоизвестно, погрешно.
- 166 Комисията, която подкрепя всички тези доводи, изтъква по-общо, че съображенията на Общия съд не отчитат конкретните условия на механизма за арбитраж, въведен от ISU. По-специално, за разлика от свободно уговорен между страните механизъм за доброволен арбитраж, установените от ISU арбитражни правила на практика били наложени на спортистите едностранно, на изключителна основа и под страх от забрана за участие в организирания от ISU състезания — забрана, която в крайна сметка би довела до невъзможност за заинтересованите лица да упражняват професията си.
- 167 С втората част от основанията си г-н Tuitert, г-н Kerstholt и EU Athletes твърдят, че Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото, като в точки 157—164 от обжалваното съдебно решение по същество е приел, че арбитражните правила не могат нито да засегнат ефективността на правилата за конкуренция на Съюза, нито да затруднят упражняването на правото на ефективна съдебна защита от спортистите, засегнати от решения за недопустимост, приети по антиконкурентни съображения, така че не може да се счита, че тези правила засилват нарушението, описано в член 1 от спорното решение.
- 168 В това отношение, на първо място, те припомнят, че САС е арбитражен орган извън правния ред на Съюза, след което добавят, че действителната му независимост и непристрастност по отношение на международните спортни сдружения като ISU са спорни. Те посочват също, че решенията на САС подлежат само на ограничен съдебен контрол, който изключва всякакво отчитане на правилата на Съюза в областта на конкуренцията, пред юрисдикция, която освен това не е оправомощена да поставя преюдициални въпроси на Съда. Освен това те отново посочват, че арбитражните правила всъщност се налагат едностранно на спортистите.

- 169 С оглед на тези обстоятелства те считат, че Общият съд е трябвало да приеме, че тези правила са от естество да застрашат ефективното спазване на членове 101 и 102 ДФЕС и да затруднят упражняването от спортистите на правото им на ефективна съдебна защита, като по този начин засилват нарушението, описано в член 1 от спорното решение.
- 170 На второ място, г-н Tuitert, г-н Kerstholt и EU Athletes упрекуват Общия съд, че е омаловажил въздействието на посочените правила върху правото на ефективна съдебна защита на спортистите, като се е позовал на възможността им да предявят иски за обезщетение пред компетентните национални съдилища, в случай че са засегнати от решение за недопустимост, прието по антиконкурентни съображения. Всъщност, макар такива иски да могат да допринесат за осигуряване на съдебната защита *ex post* на частноправните субекти, претърпели вреди от нарушение на правилата за конкуренция, както и за засилване на ефективността на тези норми (вж. в този смисъл решения от 20 септември 2001 г., *Courage и Crehan*, C-453/99, EU:C:2001:465, и от 14 март 2019 г., *Skanska Industrial Solutions и др.*, C-724/17, EU:C:2019:204), те не могат да компенсират липсата на правно средство за защита, което да им позволи да получат ефективна защита *ex ante*.
- 171 Освен това в конкретния случай било очевидно, че за кьнкобегач, по отношение на когото е прието решение за недопустимост по антиконкурентни съображения, подобна защита се състои на първо място в своевременното постигане на отмяната на това решение, както и свързаната с това възможност да възобнови професионалната си дейност, а не след няколко години да получи единствено обезщетение, чиято цел е да компенсира незаконосъобразната забрана за упражняване на тази дейност и загубата на възможност за развитие в кариерата, както и на свързаните с това доходи. Това важало в още по-голяма степен, тъй като Процедурният правилник на САС забранява на жалбоподателите да искат налагането на обезпечителни мерки и че редица национални съдилища вече са отхвърлили искания за обезщетение с мотива, че те трябва да се считат за попадащи в изключителната компетентност, предоставена на този орган по силата на арбитражните правила.
- 172 На трето и последно място, Общият съд допуснал аналогична грешка в разсъжденията, като приел, че възможността, с която разполагат спортистите, обект на решение за недопустимост, прието по антиконкурентни съображения, да подадат жалба до Комисията и до националните органи по конкуренция (наричани по-нататък „НОК“), е задоволителна. Всъщност от постоянната съдебна практика следвало, че те разполагат с широка свобода на преценка при разглеждането на подадените до тях жалби и следователно не могат да бъдат задължени да ги уважат, като квалифицират посочените факти от гледна точка на правилата на конкуренцията (решения от 18 октомври 1979 г., *ГЕМА/Комисия*, 125/78, EU:C:1979:237, и от 19 септември 2013 г., *EFIM/Комисия*, C-56/12 P, EU:C:2013:575).
- 173 Комисията поддържа всички тези доводи и добавя, че в точка 148 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал и явна грешка при разбирането на спорното решение, като е приел, че изложените в него съображения се състоят в квалифицирането на арбитражните правила като „отегчаващо обстоятелство“ по смисъла на този израз в контекста на определянето на глобите, които могат да бъдат наложени при наличието на нарушение на членове 101 и 102 ДФЕС. Всъщност, независимо от факта, че в случая не е наложена никаква глоба на ISU, Комисията подчертава, че в рамките на разглеждането по същество тя само е посочила, че тези правила засилват ограничаването на конкуренцията с оглед на целта, произтичащо от правилата за предварително разрешение и за допустимост, като

подкрепят възможността, която правилата предоставят на това сдружение, да изключи всякаква ефективна конкуренция на пазара на организиране и използване с търговска цел на международни състезания по бързо пързалане с кънки.

- 174 В отговор ISU, която разглежда заедно двете части на основанието, поддържа, на първо място, че то е неотнормимо. Всъщност, както е констатиран Общият съд в точки 132 и 137 от обжалваното съдебно решение, в спорното решение Комисията се е произнесла по арбитражните правила само за изчерпателност.
- 175 На второ място, ISU изтъква при условията на евентуалност, че основанието трябва да се отхвърли като недопустимо, тъй като изменя предмета на спора пред Общия съд. Всъщност нито този спор, нито спорното решение се отнасят до самата законосъобразност на предоставянето на изключителна компетентност на САС. Най-малкото, някои от изтъкнатите в подкрепа на това основание доводи трябвало да се отхвърлят като недопустими било защото били нови (като свързаните с разграничението, което трябвало да се направи между икономическите и неикономическите аспекти на спорта, с независимостта на САС или пък с правилата за контрол на решенията на САС от страна на Федералния съд), било защото само възпроизвеждали елементи, съдържащи се в спорното решение или в писмените становища в първоинстанционното производство, без да се обясни защо Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото или е изопачил фактите в обжалваното съдебно решение (като например свързаните с недостатъчността, от гледна точка на правото на ефективна съдебна защита, на възможността за спортистите да предявяват иски за обезщетение пред националните съдилища или да подават жалби пред Комисията или пред НОК).
- 176 На трето и последно място, ISU поддържа, че основанието при всички положения трябва да се отхвърли по същество. Всъщност както Комисията в спорното решение, така и Общият съд в обжалваното съдебно решение с основание са признали, че прибягването до механизъм за задължителен и изключителен арбитраж представлява общоприет механизъм за уреждане на спорове и че в случая той може да бъде обоснован с оглед на необходимостта да се гарантира еднаквото и ефективно прилагане на установените от ISU правила по отношение на всички спортисти, занимаващи се с пързалане с кънки.

2. Съображения на Съда

а) По допустимостта и относимостта на основанието

- 177 Допустимо е жалбоподателят да обжалва решението на Общия съд на основания, произтичащи от самото оспорвано съдебно решение и насочени към оспорване на неговата правна обосновааност (решения от 29 ноември 2007 г., *Stadtwerke Schwäbisch Hall* и др./Комисия, C-176/06 P, EU:C:2007:730, т. 17, и от 25 януари 2022 г., Комисия/*European Food* и др., C-638/19 P, EU:C:2022:50, т. 77).
- 178 В случая с първото си основание подателите на насрещната жалба целят да оспорят правната обосновааност на мотивите, поради които в точки 154 и 156—164 от обжалваното съдебно решение Общият съд счита, че Комисията е допуснала грешки при прилагане на правото, като е приела, че арбитражните правила засилват ограничаването на конкуренцията с оглед на „целта“, до което водят правилата за предварително разрешение и за допустимост.

- 179 Освен това мотивите на обжалваното съдебно решение, до които се отнася това първо основание на насрещната жалба, са същите, с които Общият съд уважава шестото основание и отчасти седмото основание, изтъкнати в първоинстанционното производство. Ето защо, както е видно от точки 171—174 и 180 от това съдебно решение, тези мотиви са в подкрепа на неговия диспозитив, в частта му, в която се отменя частично член 2 от спорното решение, доколкото този член се отнася до арбитражните правила. Следователно, противно на твърдяното от ISU, посоченото основание не е неотнормимо.
- 180 При това положение, тъй като правомощията на Съда в производството по обжалване все пак се свеждат до преценка на правното решение, дадено във връзка с разискваните пред Общия съд основания, така че в този контекст той не може да се произнесе по основания или доводи, които не са били представени пред първоинстанционния съд (вж. в този смисъл решения от 30 март 2000 г., VBA/VGB и др., C-266/97 P, EU:C:2000:171, т. 79, и от 25 януари 2022 г., Комисия/European Food и др., C-638/19 P, EU:C:2022:50, т. 80).
- 181 В случая обаче ISU правилно изтъква, че доводите, които подателите на насрещната жалба са посветили на правните последици, които биха могли да произтекат от евентуална липса на независимост на САС, не са част нито от представените пред Общия съд съображения, нито впрочем от тези, по които Комисията се е произнесла в спорното решение.
- 182 Ето защо тези доводи трябва да се отхвърлят като недопустими.
- 183 За сметка на това са допустими останалите доводи, чиято допустимост се оспорва от ISU, като всички те се отнасят до съображения от спорното решение, по които страните са се противопоставили в първоинстанционното производство, и с които подателите на насрещната жалба и Комисията упрекуват Общия съд, че не е съобразил или е съобразил неправилно, когато се е произнесъл по изтъкнатото от това сдружение основание относно арбитражните правила.

б) По същество

- 184 На първо място, следва да се припомни, че в съображения 268—286 от спорното решение, и по-специално в съображения 269—271, 277 и 281—283 от него, Комисията приема, че макар и сами по себе си да не представляват нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС, арбитражните правила все пак трябва да се разглеждат, предвид тяхното съдържание, условията за прилагането им и обхвата им, в техния правен и икономически контекст, като засилващи нарушението, чието съществуване тази институция преди това е установила. По-конкретно, в тези съображения Комисията по същество приема, че като затрудняват съдебния контрол от гледна точка на конкурентното право на Съюза върху арбитражните решения, с които САС се произнася по валидността на решенията, приети от ISU въз основа на дискреционните правомощия, предоставени му от правилата за предварително разрешение и допустимост, арбитражните правила засилват нарушението на правото на Съюза, което е присъщо за наличието на такива правомощия. По-специално Комисията отбелязва, че този съдебен контрол е възложен на съд, установен в трета държава, тоест извън Съюза, както и на неговия правен ред, и че съгласно практиката на този съд такива решения не подлежат на контрол с оглед на правилата на Съюза в областта на конкуренцията. По този начин тази институция в крайна сметка критикува не наличието, организацията или функционирането на арбитражния орган, какъвто е САС, а съдебния имунитет, с който според нея се ползва ISU, що се отнася до конкурентното право на

Съюза при упражняване на правомощията си за вземане на решения и за налагане на санкции, в ущърб на лицата, които могат да бъдат засегнати поради липсата на ограничения на тези правомощия и дискреционния характер, които произтичат от тях.

- 185 На второ място, мотивите, поради които Общият съд приема, че тези съображения на Комисията са опорочени от грешки при прилагане на правото, по същество са четири. Първо, този съд отбелязва, че Комисията нито е поставила под въпрос самата възможност за уреждането на някои спорове да се прибегне до арбитраж, нито е приела, че сключването на арбитражна клауза само по себе си ограничава конкуренцията (т. 154 от обжалваното съдебно решение). Второ, той посочва, че Комисията също така не е приела, че арбитражните правила сами по себе си нарушават правото на справедлив процес (т. 155 от това решение). Трето, той приема, че като предоставят на САС задължителна и изключителна компетентност да контролира решенията, приети от ISU по силата на правомощията му за предварително разрешение и за налагане на санкции, арбитражните правила могат да се обосноват със законни интереси, свързани с особеностите на спорта, изразяващи се в това да се позволи на един-единствен специализиран съд да се произнася бързо, икономично и еднообразно, по множество спорове, често произтичащи от международно измерение, до които може да доведе упражняването на професионална спортна дейност на високо равнище (т. 156 от посоченото решение). Четвърто, Общият съд подчертава, че спортистите и субектите или предприятията, които организират международни състезания по бързо пързалане с кънки, конкурентни на организиранияте от ISU, могат да сезират не само националните съдилища с иски за обезщетение, но и Комисията и НОК с жалби за нарушение на правилата за конкуренция (т. 157—161 от същото съдебно решение).
- 186 Следва да се отбележи, че първите два от тези мотиви, които не са оспорени пред Съда, не могат да обосноват констатацията за частична отмяна на спорното решение, до която е стигнал Общият съд, тъй като не се отнасят до преценките, накарали Комисията да постави под въпрос арбитражните правила, и следователно не могат да поставят под въпрос основателността на тези преценки.
- 187 За сметка на това подателите на насрещната жалба и Комисията правилно поддържат, че третият и четвъртият от посочените доводи са неправилни от правна гледна точка.
- 188 Всъщност, първо, общата и без разграничение преценка, че арбитражните правила могат да бъдат обосновани от законни интереси, свързани с особеностите на спорта, доколкото предоставят на САС задължителна и изключителна компетентност да контролира решенията, които ISU може да приеме по силата на правомощията си за предварително разрешение и за налагане на санкции, не взема предвид, както поддържат по същество подателите на насрещната жалба и Комисията, изискванията, които трябва да бъдат изпълнени, за да може да се приеме, че механизъм за арбитраж като разглеждания в случая, от една страна, позволява да се осигури ефективното спазване на съдържащите се в правото на Съюза императивни разпоредби, и от друга страна, е съвместим с принципите, които оформят правораздавателната структура на Съюза.
- 189 В това отношение е важно да се припомни, че както е безспорно между страните и както посочва Общият съд в точки 156, 159 и 160 от обжалваното съдебно решение, наложените от ISU правила за арбитраж са насочени по-специално към два вида спорове, които могат да възникнат в рамките на икономическа дейност, съдържащи, първият, желанието за организиране и предлагане на пазара на международни състезания по бързо пързалане с

кънки, а другият — желанието за участие в такива състезания като професионален спортист. Следователно тези правила се прилагат към спорове относно упражняването на спорт като икономическа дейност и поради това попадат в обхвата на правото на Съюза в областта на конкуренцията. Ето защо поради причините, изложени в точки 91—96 от настоящото решение, посочените правила трябва да спазват това право, доколкото се прилагат на територията, на която се прилагат Договорът за ЕС и Договорът за функционирането на ЕС, независимо от мястото, където са установени субектите, които са ги приели (решения от 25 ноември 1971 г., *Béguelin Import*, 22/71, EU:C:1971:113, т. 11, от 27 септември 1988 г., *Ahlström Osakeyhtiö* и др./Комисия, 89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 и 125/85—129/85, EU:C:1988:447, т. 16, и от 6 септември 2017 г., *Intel*/Комисия, C-413/14 P, EU:C:2017:632, т. 43—45).

- 190 Следователно в настоящия случай се разглежда единствено прилагането на подобни правила в контекста на такива спорове и на територията на Съюза, а не прилагането на тези правила на територия, различна от територията на Съюза, прилагането им в рамките на други видове спорове, като например спорове, които засягат единствено спорта като такъв и поради това не попадат в обхвата на правото на Съюза, или, на още по-силно основание — прилагането на арбитражни правила в други области.
- 191 Освен това, както следва от точки 181 и 184 от настоящото решение, посочените правила се разглеждат в случая не доколкото възлагат контрола на първа инстанция върху постановените от ISU решения на арбитражния орган, какъвто е САС, а само доколкото възлагат контрола върху постановените от САС арбитражни решения и контрола на последна инстанция върху решенията на ISU на Федералния съд, а именно юрисдикция на трета държава.
- 192 В това отношение Съдът многократно е приемал, че членове 101 и 102 ДФЕС са разпоредби с директен ефект, които предоставят права за правните субекти, които националните съдилища трябва да охраняват (решения от 30 януари 1974 г., *BRT и Société belge des auteurs, compositeurs et éditeurs*, 127/73, EU:C:1974:6, т. 16, и от 14 март 2019 г., *Skanska Industrial Solutions* и др., C-724/17, EU:C:2019:204, т. 24), и които са част от обществения ред на Съюза (вж. в този смисъл решение от 1 юни 1999 г., *Eco Swiss*, C-126/97, EU:C:1999:269, т. 36 и 39).
- 193 Ето защо, като отбелязва, че частноправен субект има възможност да сключи споразумение, което ясно и точно поставя всички или част от свързаните с него спорове пред арбитражен орган, вместо национален съд, който е бил компетентен да се произнесе по тези спорове съгласно приложимите норми на вътрешното право, и че изискванията за ефективност на арбитражното производство могат да обосноват ограничеността на съдебния контрол върху арбитражните решения (вж. в този смисъл решения от 1 юни 1999 г., *Eco Swiss*, C-126/97, EU:C:1999:269, т. 35, и от 26 октомври 2006 г., *Mostaza Claro*, C-168/05, EU:C:2006:675, т. 34), Съдът все пак припомня, че при всички положения такъв съдебен контрол трябва да може да обхваща въпроса дали тези решения са съобразени с основните разпоредби от обществения ред на Съюза, част от които са членове 101 и 102 ДФЕС (вж. в този смисъл решения от 1 юни 1999 г., *Eco Swiss*, C-126/97, EU:C:1999:269, т. 37). Същото изискване се налага на още по-силно основание, когато такъв механизъм за арбитраж трябва на практика да се счита за наложен от един частноправен субект, като международно спортно сдружение, на друг частноправен субект, какъвто е спортистът.

- 194 Всъщност при липсата на такъв съдебен контрол прибягването до арбитражен механизъм би могло да засегне защитата на правата, които частноправните субекти черпят от директния ефект на правото на Съюза, и действителното спазване на членове 101 и 102 ДФЕС, така както те трябва да бъдат гарантирани — и следователно биха били гарантирани при липсата на такъв механизъм — от националните правила относно способите за обжалване.
- 195 Спазването на това изискване за ефективен съдебен контрол важи особено за арбитражните правила като наложените от ISU.
- 196 Всъщност Съдът вече е отбелязал, че макар да разполагат с юридическа самостоятелност, позволяваща им да приемат правила относно по-специално организирането на състезания, безпроблемното им протичане и участието на спортистите в тях (вж. в този смисъл решения от 11 април 2000 г., *Deliège*, C-51/96 и C-191/97, EU:C:2000:199, т. 67 и 68, и от 13 юни 2019 г., *TopFit и Biffi*, C-22/18, EU:C:2019:497, т. 60), при приемане на такива правила спортните сдружения не биха могли да ограничават упражняването на правата и свободите, които Договорът е предоставил на частноправните субекти (вж. в този смисъл решения от 15 декември 1995 г., *Vosman*, C-415/93, EU:C:1995:463, т. 81 и 83, и от 13 юни 2019 г., *TopFit и Biffi*, C-22/18, EU:C:2019:497, т. 52).
- 197 По тази причина правила като тези за предварително разрешение и за допустимост трябва да подлежат на ефективен съдебен контрол, както следва от точки 127 и 134 от настоящото решение.
- 198 Това изискване за ефективен съдебен контрол предполага, че когато такива правила предвиждат разпоредби, предоставящи задължителна и изключителна компетентност на арбитражен орган, юрисдикцията, която е компетентна да осъществява контрол върху постановените от този орган решения, може да провери дали тези решения са в съответствие с членове 101 и 102 ДФЕС. Освен това то предполага тази юрисдикция да отговаря на всички изисквания по член 267 ДФЕС, така че да може или евентуално да трябва да сезира Съда, когато прецени, че е необходимо последният да се произнесе по въпрос от правото на Съюза, повдигнат във висящо пред нея дело (вж. в този смисъл решение от 23 март 1982 г., *Nordsee*, 102/81, EU:C:1982:107, т. 14 и 15, и от 1 юни 1999 г., *Eco Swiss*, C-126/97, EU:C:1999:269, т. 40).
- 199 Така, като се ограничава да приеме, без да направи разграничение и абстрактно, че арбитражните правила „могат да се обосноват със законни интереси, свързани с особеностите на спорта“, доколкото поверяват контрола върху споровете, свързани с прилагането на правилата за предварително разрешение и за допустимост на „специализиран съд“, без да се опита да се увери, че тези арбитражни правила са в съответствие с всички изисквания, посочени в предходните точки от настоящото решение, и по този начин позволяват ефективен контрол за спазването на правилата на Съюза в областта на конкуренцията, въпреки че в съображения 270—277, 282 и 283 от спорното решение Комисията правилно се е основала на тези изисквания, за да обоснове извода си, че посочените правила засилват нарушението, установено в член 1 от това решение, Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото.
- 200 Второ, този съд е допуснал и грешки при прилагане на правото, като е приел в точки 157—161 от обжалваното съдебно решение, че пълната ефективност на конкурентното право на Съюза е била осигурена, като се има предвид, от една страна,

наличието на правни средства за защита, позволяващи на адресатите на решение за отказ да се разреши състезание или на решение за недопустимост, да поискат обезщетение за претърпените от тях вреди пред компетентните национални съдилища, и от друга страна, възможността да подадат жалба до Комисията или до НОК.

- 201 Всъщност, колкото и да е важно (вж. в това отношение решения от 20 септември 2001 г., *Courage и Crehan*, C-453/99, EU:C:2001:465, т. 26 и 27, и от 14 март 2019 г., *Skanska Industrial Solutions и др.*, C-724/17, EU:C:2019:204, т. 25, 43 и 44), обстоятелството, че дадено лице разполага с възможността да иска обезщетение за вредите, които са му причинени от поведение, което може да предотврати, ограничи или наруши конкуренцията, то не е в състояние да компенсира липсата на правно средство за защита, което да позволява на това лице да се обърне към компетентния национален съд, за да постигне, ако е необходимо след налагането на обезпечителни мерки, преустановяването на това поведение или, когато то се изразява в акт, проверката и отмяната на този акт, евентуално след предварително арбитражно производство, проведено при прилагането на споразумение, в което се предвижда такова производство. Това важи в още по-голяма степен за лицата, упражняващи професионална спортна дейност, чиято кариера може да бъде относително кратка, особено когато се развива на високо равнище.
- 202 Освен това посоченото обстоятелство не може да обоснове това право, макар и формално защитено, да бъде на практика лишено от съществена част от своето действие, както би било в случая, ако съдебният контрол, който може да бъде упражнен върху съответното поведение или акт, се окаже прекомерно ограничен от правна или фактическа страна, по-специално, защото не може да се отнася до императивните разпоредби на правото на Съюза.
- 203 На още по-силно основание възможността за подаване на жалба до Комисията или пред НОК не може да бъде изтъкната, за да се обоснове липсата на правно средство за защита като посоченото в точка 201 от настоящото решение. Впрочем следва да се припомни, що се отнася до Комисията, че както правилно отбелязват тази институция и подателите на насрещната жалба, член 7 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101] и [102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), не дава на подателя на жалба до нея на основание този член, правото да изисква окончателно решение относно наличието или липсата на твърдяното от него нарушение (вж. в този смисъл решение от 19 септември 2013 г., *EFIM/Комисия*, C-56/12 P, EU:C:2013:575, т. 57 и цитираната съдебна практика).
- 204 При това положение първото основание трябва да се приеме по същество в своята цялост. Следователно обжалваното съдебно решение трябва да бъде отменено в частта, с която се отменя частично член 2 от спорното решение, доколкото този член се отнася до арбитражните правила.

Б. По второто основание

1. Съображения на страните

- 205 С второто си основание г-н Tuitert, г-н Kerstholt и EU Athletes, подкрепяни от Комисията, изтъкват, че Общият съд неправилно е отказал да вземе предвид — за целите на квалифицирането на ограничение на конкуренцията с оглед на целта в случая — обстоятелството, че правилата за предварително разрешение и за допустимост имат за цел по-специално да осигурят защитата на икономическите интереси на ISU.
- 206 В това отношение те считат, на първо място, че Общият съд е допуснал явна грешка в преценката на фактите в точка 107 от обжалваното съдебно решение, като е отказал да приеме, че тази цел произтича от посочените правила както в редакцията им, приета през 2014 г., така и в редакцията им, приета през 2016 г.
- 207 На второ място, те считат, че в точки 107 и 109 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешка в правната квалификация на фактите, като е приел, че подобна цел сама по себе си няма антиконкурентен характер. Всъщност, макар по принцип да е допустимо предприятие или сдружение от предприятия, упражняващо икономическа дейност, да насърчава собствените си икономически интереси, тази юрисдикция пропуснала да изведе последиците от собствените си констатации и преценки за относимия правен и икономически контекст, по-специално направените в точки 70 и 114 от обжалваното съдебно решение, от които следвало, че ISU съчетава упражняването на монополна икономическа дейност на пазара за организиране и използване с търговска цел на международни състезания по бързо пързалане с кънки и притежаването на правомощия за регулиране, приемане на решения, контрол и налагане на санкции, които го поставят в положение на конфликт на интереси, изискващо въвеждането на подходящи задължения, ограничения и контрол. Общият съд трябвало да вземе предвид това положение, като постанови, че с оглед на него разглежданата в случая цел представлява релевантно обстоятелство, за да се установи наличието на ограничение на конкуренцията с оглед на целта, както е направила Комисията.
- 208 ISU оспорва всички тези доводи.

2. Съображения на Съда

- 209 В самото начало следва да се констатира, че макар в точки 107 и 109 от обжалваното съдебно решение да счита, че някои от преценките на Комисията са погрешни, Общият съд в крайна сметка приема в точка 111 от това решение, че тези грешки нямат никакво значение за правно обосновавания извод на тази институция, че правилата за предварително разрешение и за допустимост имат за цел да ограничат конкуренцията. По тази причина Общият съд отхвърля жалбата на ISU в частта ѝ, насочена срещу този аспект на спорното решение.
- 210 Така настоящото основание се отнася до мотиви от обжалваното съдебно решение, които не само са изложени за изчерпателност, но и се вписват в рамките на съображения, които са мотивирали Общия съд да отхвърли част от исканията на ISU, и следователно в това отношение да удовлетвори исканията както на Комисията, така и на г-н Tuitert, г-н Kerstholt и EU Athletes. Следователно с това основание последните искат само замяна на

мотиви, която не може да им донесе никаква полза. Такова искане обаче е недопустимо (решения от 11 юли 2013 г., Ziegler/Комисия, C-439/11 P, EU:C:2013:513, т. 42, и от 9 ноември 2017 г., TV2/Danmark/Комисия, C-649/15 P, EU:C:2017:835, т. 61).

- 211 Следователно посоченото искане е недопустимо.
- 212 Ето защо насрещната жалба трябва да бъде уважена в частта, уточнена в точка 204 от настоящото решение.
- 213 Следователно обжалваното съдебно решение трябва да бъде отменено, доколкото с него спорното решение частично се отменя.

V. По жалбата по дело T-93/18

- 214 Съгласно член 61 от Статута на Съда на Европейския съюз, ако жалбата е основателна, Съдът отменя решението на Общия съд и може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това, или да върне делото на Общия съд за постановяване на решение.
- 215 В случая, като се има предвид, че Съдът отхвърля подадената от ISU жалба срещу обжалваното съдебно решение в частта, в която с него се отхвърлят исканията за отмяна на частта от спорното решение, отнасяща се до правилата за предварително разрешение и за допустимост, жалбата по дело T-93/18 остава за разглеждане само в частта ѝ, която се отнася до арбитражните правила.
- 216 Тъй като шестото и седмото основание в първоинстанционното производство, изведени от нарушение на член 101 ДФЕС, доколкото този член е бил приложен към арбитражните правила, са били предмет на обсъждане при условията на състезателност пред Общия съд и разглеждането им не налага да се предприемат допълнителни процесуално-организационни действия или действия по събиране на доказателства по преписката, фазата на производството позволява да се постанови окончателно решение по тези основания, поради което следва да се постанови окончателно решение по тях (вж. по аналогия решения от 8 септември 2020 г., Комисия и Съвет/Carreras Sequeros и др., C-119/19 P и C-126/19 P, EU:C:2020:676, т. 130, и от 2 декември 2021 г., Комисия и GMB Glasmanufaktur Brandenburg/Xinyi PV Products (Anhui) Holdings, C-884/19 P и C-888/19 P, EU:C:2021:973, т. 104).

A. Доводи на страните

- 217 С шестото си основание в първоинстанционното производство ISU поддържа по същество, че Комисията неправилно е приела, че арбитражните правила засилват антиконкурентния характер с оглед на целта на правилата за предварително разрешение и за допустимост.
- 218 Всъщност задължителното прибягване до механизъм за договорен арбитраж представлявал общоприет метод за уреждане на спорове. Освен това в случая САС играел основна роля за еднаквото прилагане на спортните правила. Впрочем предоставянето на правомощие на този орган, в хода на административната процедура, довела до приемането на спорното решение от Комисията, представлявало напредък спрямо съществуващия дотогава механизъм за вътрешно обжалване в ISU. Накрая, заинтересованите лица имали

възможност да оспорят признаването и изпълнението на постановените от посочения орган решения пред компетентните национални съдилища, които били оправомощени да отправят до Съда преюдициални запитвания относно тълкуването на правилата на Съюза в областта на конкуренцията.

- 219 В по-общ план преценките на Комисията в това отношение не били релевантни, тъй като самата тази институция признавала, че арбитражните правила сами по себе си не представляват нарушение.
- 220 Със седмото си основание в първоинстанционното производство ISU поддържа по същество, че Комисията не е имала правомощието да му налага принудителни мерки, отнасящи се до арбитражните правила, при липсата на връзка между тези правила и правилата за предварително разрешение, както и за допустимост.

Б. Съображения на Съда

- 221 Както следва от точки 199 и 204 от настоящото решение, в съображения 270—277, 282 и 283 от спорното решение Комисията правилно се е основала на изискванията, припомнени в точки 188—198 от това съдебно решение, за да обоснове извода си, че с оглед на тяхното съдържание, условията за прилагането им и техния обхват арбитражните правила засилват антиконкурентния характер с оглед на целта на правомощията, които не са свързани със задължения, ограничения и подходящ съдебен контрол, които това сдружение притежава по силата на правилата за предварително разрешение и за допустимост.
- 222 Нито един от доводите, изтъкнати от ISU, не позволява да се приеме, че подобен извод е опорочен от каквато и да било грешка, още повече от явна грешка.
- 223 Всъщност в това отношение, от една страна, от съображенията на спорното решение, посочени в точка 216 от настоящото решение, следва, че по силата на арбитражните правила споровете относно прилагането на правилата за предварително разрешение и за допустимост се решават задължително и изключително от САС — арбитражен орган, чиито решения подлежат на контрол от Федералния съд. Комисията по-специално посочва, че контролът, който този съд може да упражнява върху посочените решения, изключва въпроса дали те са в съответствие с императивните разпоредби, каквито са членове 101 и 102 ДФЕС. Освен това тя отбелязва, че Федералният съд не е юрисдикция на държава членка, а юрисдикция извън правораздавателната система на Съюза, която няма право да отправя преюдициално запитване до Съда по този въпрос. Накрая, тя уточнява, че съгласно практиката на Федералния съд спортистите на практика нямат друг избор освен този да приемат, че споровете между тях и ISU се отнасят до САС, освен ако не се откажат от участие във всички състезания, организирани от ISU или от националните сдружения по кънки, които са негови членове, следователно в крайна сметка от упражняването на своята професия.
- 224 От друга страна, арбитражните правила изключват възможността жалбоподатели като спортистите, адресати на решение за недопустимост, или образуванията или предприятията, адресати на решение за отказ да се издаде предварително разрешение на проект за международно състезание по бързо пързалане с кънки, да поискат налагането на обезпечителни мерки както пред компетентния арбитражен орган, така и пред националните съдилища, на които евентуално би могло да се наложи да се произнесат по изпълнението на постановените от този орган решения. Освен това Комисията уточнява,

че това изпълнение обикновено може да се осигури от ISU и от членуващите в него национални сдружения по кънки, без да е необходима намесата на национален съд за тази цел.

- 225 ISU обаче не изтъква никакъв конкретен и подкрепен с доказателства довод, позволяващ да се приеме, че тези различни съображения се основават на погрешна фактическа основа или са опорочени от една или повече явни грешки в преценката. Напротив, налага се изводът, че някои от тях, като например отнасящите се до невъзможността решенията на САС да подлежат на контрол от съд, който може да се увери в спазването на императивните разпоредби на правото на Съюза, като при необходимост прибегне до предвидената в член 267 ДФЕС процедура, са точни, а други, като доводите, че разглежданият в случая механизъм за арбитраж на практика се налага едностранно от ISU на спортистите, съвпадат с тези на Европейския съд по правата на човека по този въпрос (решение на ЕСПЧ от 2 октомври 2018 г., *Mutu и Pechstein c/y Швейцария*, CE:ECHR:2018:1002JUD004057510, § 109—115).
- 226 Следователно шестото основание трябва да се отхвърли по същество.
- 227 Що се отнася до седмото основание, следва да се припомни, че когато Комисията установи, че е налице нарушение на член 101 ДФЕС или 102 ДФЕС, тя има правомощието чрез решение да задължи съответните предприятия или сдружения на предприятия да прекратят това нарушение (вж. в този смисъл решение от 2 март 1983 г., *GVL/Комисия*, 7/82, EU:C:1983:52, т. 23) и за тази цел да им наложи всякакви принудителни мерки, които са съразмерни на извършеното нарушение и са необходими за действителното му прекратяване (решение от 29 юни 2010 г., *Комисия/Alrosa*, C-441/07 P, EU:C:2010:377, т. 39).
- 228 В случая Комисията правилно е заключила, че арбитражните правила засилват същественото нарушение, установено в член 1 от спорното решение, като затрудняват съдебния контрол от гледна точка на конкурентното право на Съюза върху арбитражните решения на САС, постановени вследствие на решения, приети от ISU въз основа на дискреционните правомощия, които са му предоставени от правилата за предварително разрешение и за допустимост.
- 229 Освен това ISU, който се ограничава до това да се позове неправилно на липсата на връзка между тези различни правила, не оспорва надлежно преценките на Комисията относно необходимостта от принудителни мерки, наложени от тази институция, що се отнася до арбитражните правила.
- 230 При тези условия седмото основание също не е обосновано.
- 231 Следователно жалбата трябва да се отхвърли в частите си, които не са отхвърлени в обжалваното съдебно решение.

VI. По съдебните разноски

- 232 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата до него е неоснователна или когато е основателна и Съдът се произнася окончателно по спора, той се произнася по съдебните разноски.

- 233 В съответствие с член 138, параграф 1 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от посочения правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.
- 234 Съгласно член 138, параграф 2 от този правилник, приложим по силата на член 184, параграф 1 от него към производството по обжалване на съдебни актове на Общия съд, когато има няколко загубили делото страни, Съдът взема решение по разпределянето на съдебните разноски.
- 235 В случая ISU е загубил делото както по дело С-124/21 Р, така и по посочената от Съда част от дело Т-93/18.
- 236 Освен това макар да е отхвърлено второто основание на г-н Tuitert, г-н Kerstholt и EU Athletes, исканията им по делото са уважени.
- 237 При тези обстоятелства ISU следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски както по дело С-124/21 Р, така и по дело Т-93/18 в частта, посочена от Съда, в съответствие с исканията на Комисията, г-н Tuitert, г-н Kerstholt и EU Athletes.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**
- 2) **Уважава насрещната жалба.**
- 3) **Отменя решението на Общия съд на Европейския съюз от 16 декември 2020 г., International Skating Union/Комисия (Т-93/18, EU:Т:2020:610), доколкото с него се отменя частично член 2 от Решение С(2017) 8230 final на Комисията от 8 декември 2017 г. относно производство по член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП (Дело АТ/40208 — Правила за допустимост на Международния съюз по кънки).**
- 4) **Отхвърля жалбата по дело Т-93/18 в частите ѝ, които не са отхвърлени в съдебното решение, посочено в точка 3 от настоящия диспозитив.**
- 5) **Осъжда International Skating Union да заплати съдебните разноски по дело С-124/21 Р и по дело Т-93/18 в частта, посочена в точка 4 от настоящия диспозитив.**

Подписи